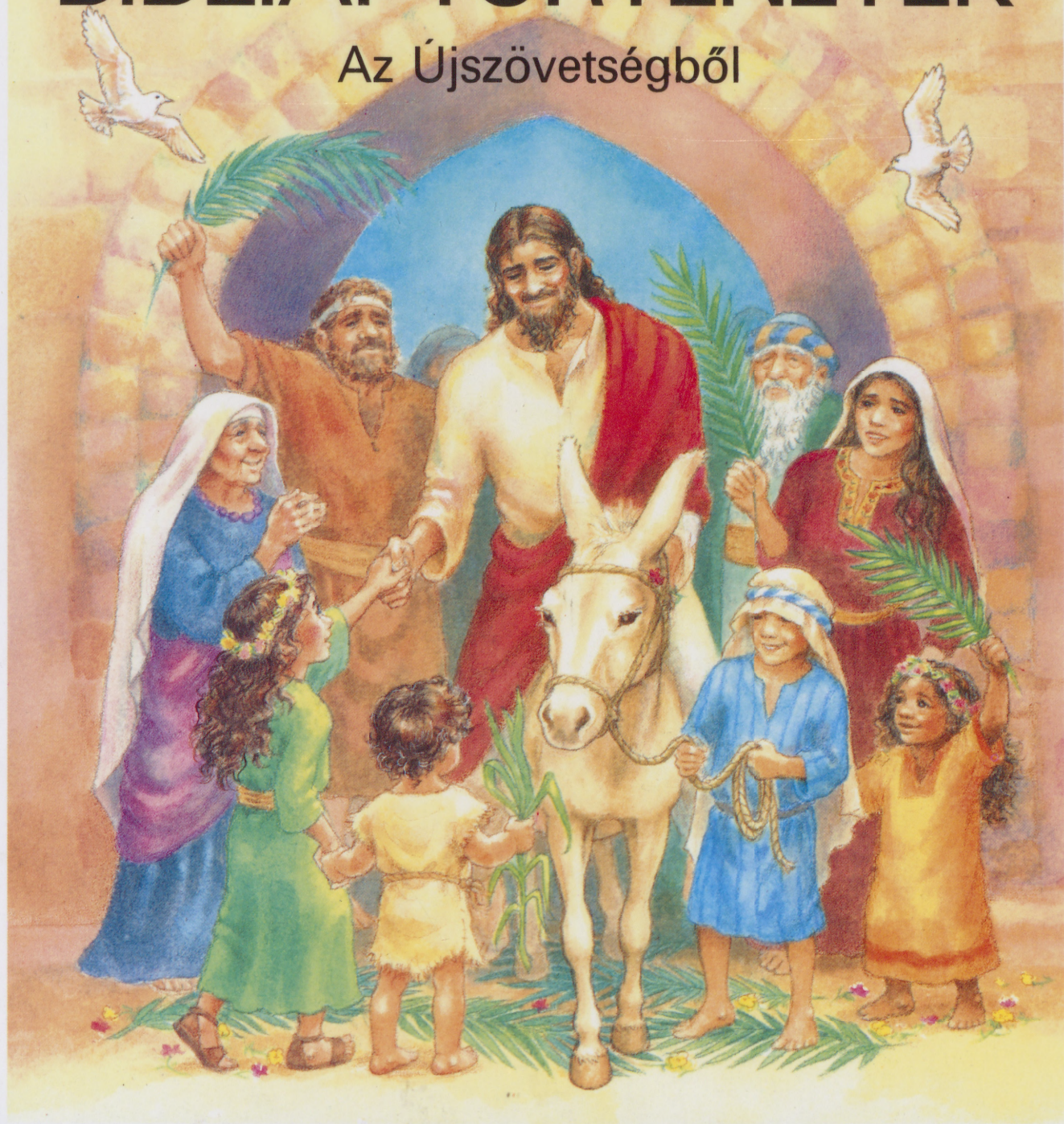

MC
111.575

Fabula Könyvkiadó

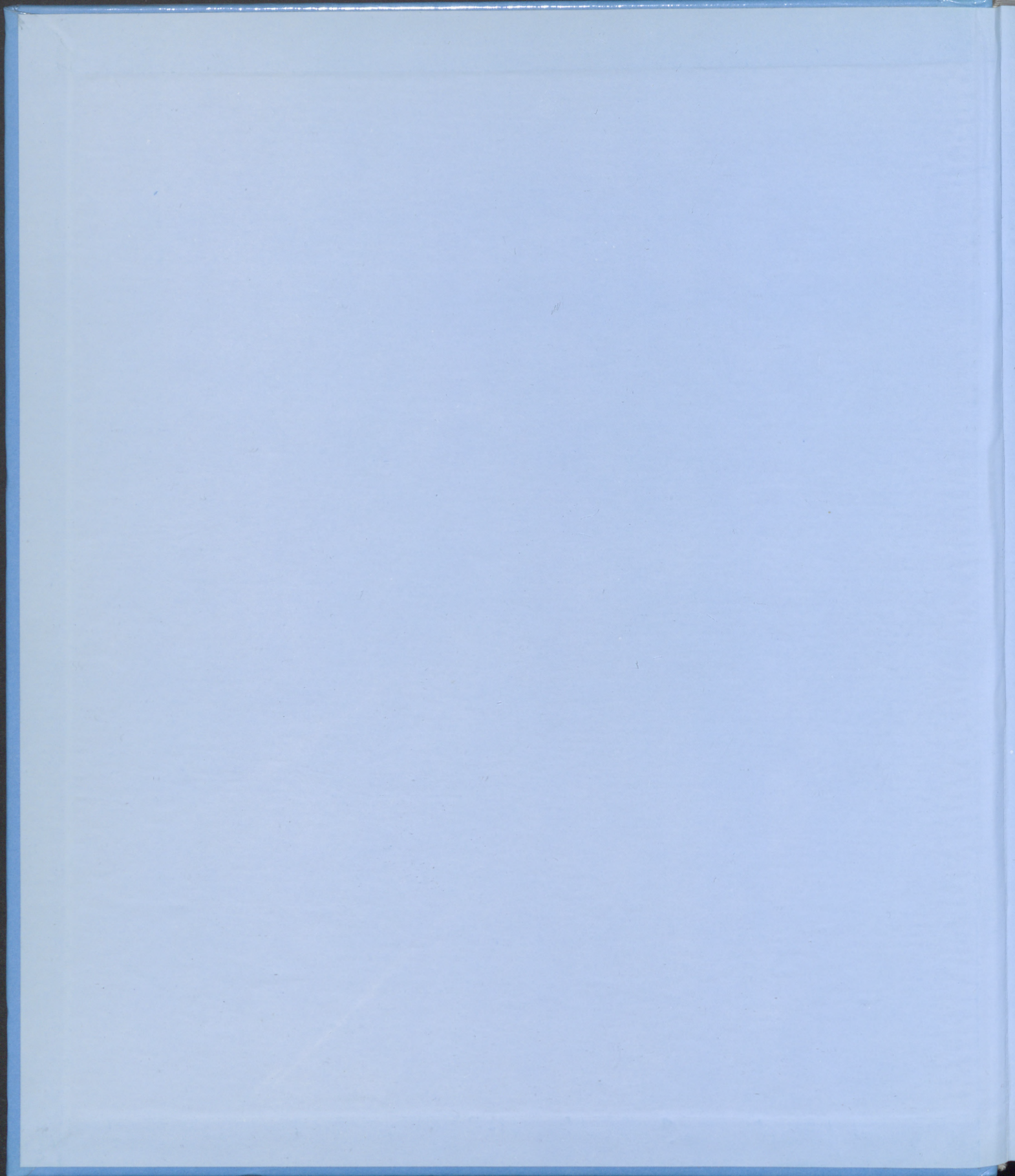
BIBLIAI TÖRTÉNETEK

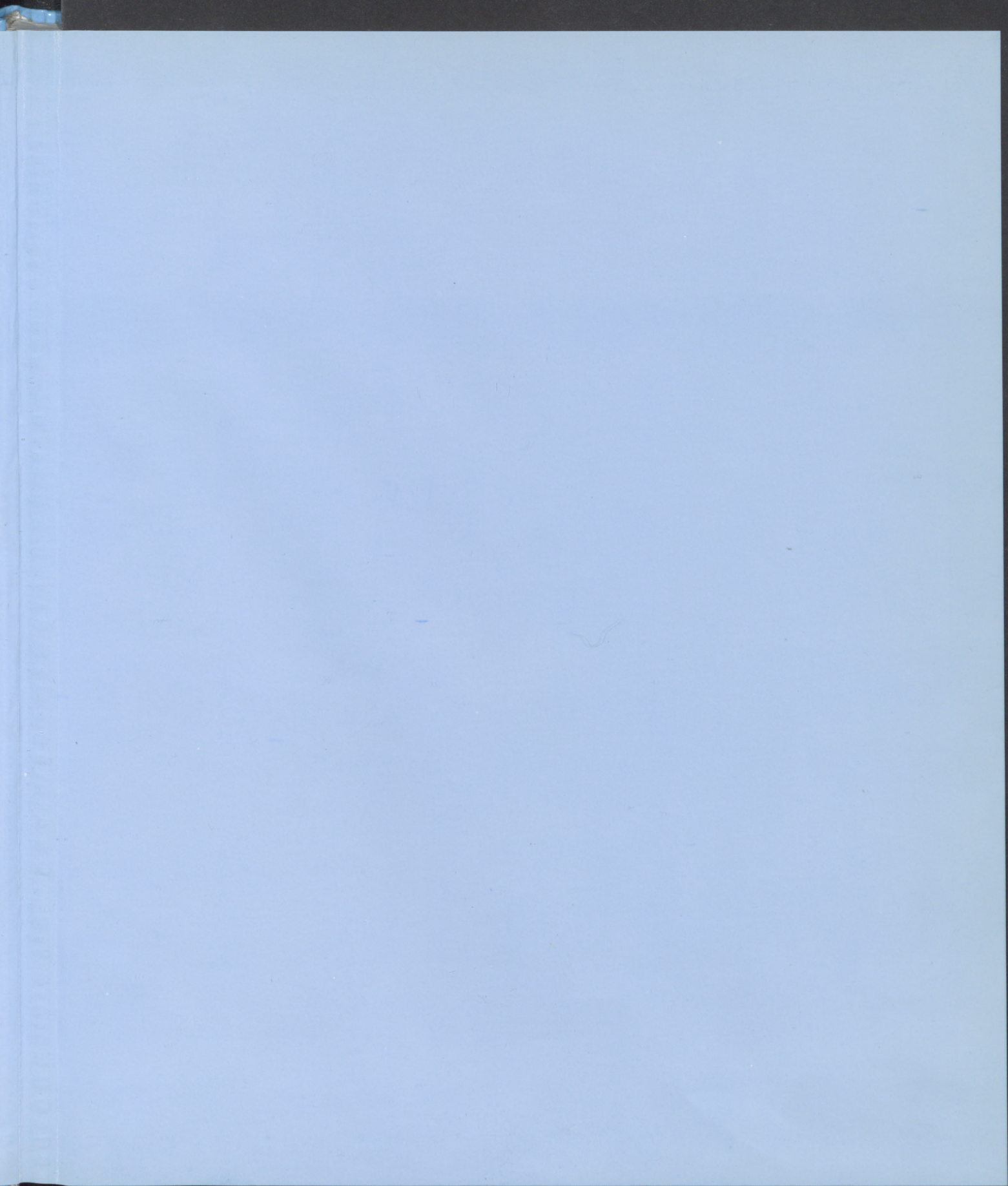
Az Újszövetségből

Margaret Hopkins feldolgozásában

Katherine Dietz Coville képeivel

10-11

121

BIBLIAI TÖRTÉNETEK

Az Újszövetségből

BIBLIAI

TÖRTÉNETEK

Az Újszövetségből

Margaret Hopkins feldolgozásában
Katherine Dietz Coville képeivel

Fabula Könyvkiadó

Fivéremnek, Kennek, aki mindig először ért oda,
és Józsuának, az édes Józsuának
K. D. C.

FORDÍTOTTA: KÁLLAY G. KATALIN

MC M. 575

1991

Szaktanácsadók:

Randall H. Balmer, teológiai professzor, Columbia Egyetem, New York
Steve Kinnard, lelkipásztor, New York City Church of Christ, New York
Rev. Ledlie I. Laughlin, Jr., rektor, Church of Saint Luke in the Fields, New York

A mű eredeti címe: Bible Stories From the New Testament

© Kállay G. Katalin
Hungarian translation, 1990

Fabula Kiadó, Budapest
Felelős kiadó: Surányi László igazgató
Alföldi Nyomda (2973.66), Debrecen, 1990
Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató
Műszaki vezető: Fellegvári Tibor
Felelős szerkesztő: Ambrus Éva
Tipográfia és műszaki szerkesztés: Rucsek Andrea
10,08 (A/5) ív

ISBN 963 7885 46 3

TARTALOM

- A régi próféták · 7
Krisztus születése · 9
Menekülés Egyiptomba · 14
Jézus megkeresztelkedése · 17
Kísértés a pusztában · 18
Jézus kiválasztja első tanítványait · 20
A kánai menyegző · 23
A Beteszda-tónál · 24
A háztetőn át leeresztett ember · 26
A hegyi beszéd · 28
Az vesse rá az első követ... · 32
Példázat a magvetőről · 34
Jairus lánya · 37
A csodálatos hal- és kenyérszaporítás · 38
Jézus a vízen jár · 40
A mustármag · 42
Engedjétek hozzám a gyermekeket · 44
Az irgalmas samaritánus · 46
A tékozló fiú · 48
Az ember, aki felmászott a fára · 52
Lázár feltámasztása · 55
Mária megkeni Jézus lábát olajjal · 56
Jézus bevonulása Jeruzsálembe · 59
Jézus kiűzi a kufárokat a templomból · 61
Az utolsó vacsora · 62
A Getsemáne-kertben · 66
Péter megtagadja Jézust · 71
Jézus Pilátus előtt · 72
A keresztre feszítés · 76
Lezárják a sírt · 78
Jézus feltámad · 79
Jézus megjelenik a tanítványoknak · 82
Jézus és a csodálatos halfogás · 84
Jézus elbúcsúzik · 87
Az apostolok folytatják Jézus munkáját · 88
A damaszkuszi úton · 90
Péter a börtönben · 92
Látomás Isten országáról · 94
És Jézus mondá · 96

A RÉGI PRÓFÉTÁK

Izrael népének a régi időkben sokszor volt nehéz és szomorú az élete. Ilyenkor Isten prófétákat küldött közéjük, akik azt hirdették, hogy sorsuk nemsokára jobbra fordul.

A próféták újra meg újra Isten ígéretével biztatták a népet. Hogy a Messiás, más néven a Megváltó egy napon eljön közéjük, és elhozza Isten világosságát a Földre. A Megváltó neve Immánuel lesz, ami azt jelenti: *velünk az Isten*, és Dávid király nemzetségéből fog születni.

De nekünk egy gyermek születik, fiú adatik nekünk,
kinek vállán lesz a Fejedelemség,
akit neveznek majd Csodálatosnak, Tanácsosnak,
erős, hatalmas Istennek, az örökkévalóság atyjának
és a békesség fejedelmének.

ÉSAJÁS

És te, júdeai Betlehem,
jöllehet kicsiny vagy,
mégis tebelőled fog származni Izrael fejedelme.
És eljő hozzátok és pásztorotok leszen
az Úrnak erejével.
Hatalma lesz az egész Földkerekség fölött
és ő lesz a békesség fejedelme.

MIKEÁS

KRISZTUS SZÜLETÉSE

Réges-régen Izrael földjén, a galileai Názáretben élt egy fiatal lány, Mária. A vőlegényét Józsefnek hívták, ács volt és Dávid király nemzetségéből származott.

Az Úr Gábrriel angyalt üzenettel küldte el Máriához. Megijedt Mária, amikor meglátta Isten angyalát.

- Ne félj, Mária - szólt az angyal -, mert megszeretett téged az Isten. Hamarosan fiad születik, Jézusnak nevezd, ami azt jelenti: Megváltó.

- Nagy lesz a hatalma és a Magasságos fiának fogják hívni - mondta az angyal. - Uralkodni fog mindörökké és az ő királyságának nem lesz vége.

Mária elcsodálkozott: - Hogyan lehetséges ez? - kérdezte. - Még nem is mentem férjhez.

Az angyal így válaszolt: - A Szentlélek száll majd reád és a Magasságosnak ereje lesz veled.

Mária nem kérdezett többet. - Az Úr szolgáló leánya vagyok - mondta. - Történjen minden a te beszéded szerint.

És az angyal eltávozott. Nemsokára Mária rájött, hogy az angyal igazat mondott. Érezte, hogy gyermeket vár.

József, a vőlegénye egyik éjjel egy gyermekről álmodott. Mikor felébredt, megértette, hogy Mária születendő kisbabáját Isten küldte hozzájuk. Akkor József elvette Máriát feleségül és együtt várták Názáretben, hogy a gyermek megszülessen.

Abban az időben a rómaiak uralkodtak Izrael földjén. Augustus, a római császár elrendelte, hogy birodalmának minden alattvalója keresse fel őseinek városát, és iratkozzon fel az adófizetők listájára.

Mindenki útra kelt, hogy feliratkozzon, ki-ki a maga őseinek városában. József és Mária is elindult Názáretből a messzi júdeai tartomány felé. József Dávid családjába tartozott, úgyhogy Betlehembe mentek, abba a városba, ahol Dávid született.

Betlehemben érkezett az idő, hogy Mária megszüljje a gyermeket. Józseffel egy istállóban éjszakáztak, mert a vendégfogadóban már nem volt számukra hely. Amikor megszületett a kisfiú, Mária bepólyálta és egy jászolba tette.

A város környéki hegyekben pásztorok tanyáztak, és éjszaka a nyáj mellett őrködtek. Hirtelen a mennyből egy angyal jött hozzájuk. Az Úr világossága körülragyogta őket és a pásztorok féltek.

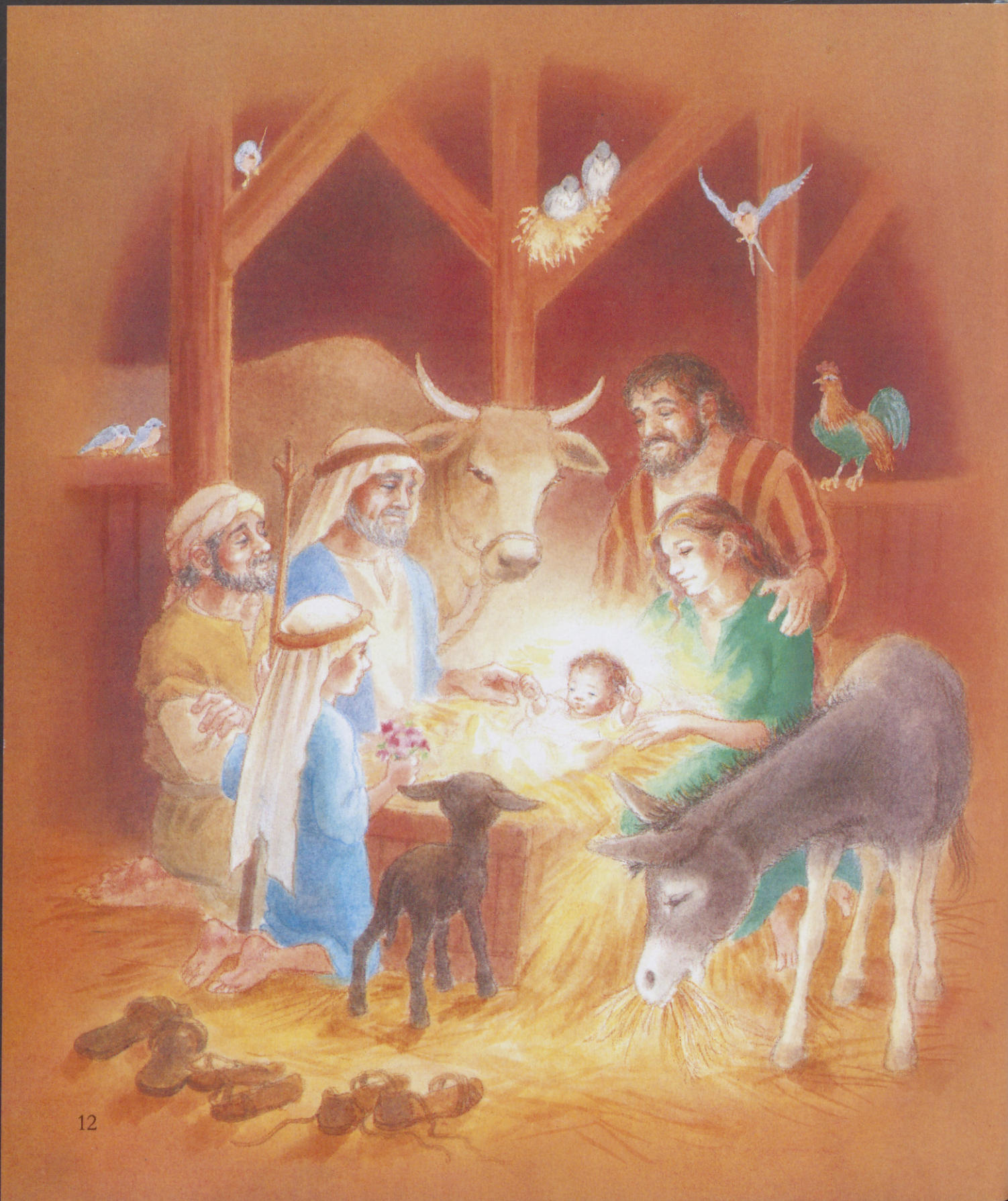

De az angyal így szólt: - Ne féljetek, mert íme nagy örömet mondok nektek, amely az egész népnek öröme lesz. Egy fiúgyermek született ma nektek a Dávid városában. Ő a Megváltó. Ő az Úr Krisztus. Arról fogjátok őt felismerni, hogy bepólyálva fekszik egy jászolban.

És egyszer csak angyaloknak sokasága jelent meg az égen, akik mind Istent dicsérték: - Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség és jó akarat az embereknek!

Mikor az angyalok eltávoztak, a pásztorok úgy érezték, hogy el kell menniük Betlehembe. A saját szemüikkel akarták látni a gyermeket, akiről az angyal hírt hozott.

Azonnal Betlehembe siettek, meg is találták Máriát és Józsefet.

A kisbaba pedig ott feküdt a jászolban. És a pásztorok dicsérték az Úristent mindazért, amit aznap éjjel láttak és hallottak.

Később bölcsek jöttek napkeletről, hogy ők is lássák a gyermeket. Hogy leboruljanak Őelőtte, aki azért jött a világra, hogy az embereket megváltsa.

A régi próféták megjövendölték, hogy a Megváltó Betlehembben születik meg, így jutottak el a városba. Fényes csillagot láttak napkeleten, az járt előttük, mutatván az utat, majd megállt az istálló felett, ahol a gyermek feküdt.

A bölcsek bementek, és látták az újszülöttet és anyját, Máriát. Térdre ereszkedtek, úgy imádták a Megváltót. Drága kincseket is hoztak neki ajándékba: aranyat, tömjént és mirhát.

Miután látták Őt, visszatértek messze távoli otthonaikba.

MÁTÉ ÉS LUKÁCS

MENEKÜLÉS EGYIPTOMBA

Jézusnak nevezte el a gyermeket Mária, ahogy Gábiel angyal tanácsolta. Jézus születésének idejében Heródes volt Júdea királya. Amikor fülébe jutott, hogy az ő tartományában olyan gyermek született, akiből idővel király lesz, éktelen haragra gerjedt és el akarta pusztítani a kisdedet.

Megparancsolta a katonáinak, hogy menjenek Betlehembe, ahol a gyermek világra jött és öljenek meg minden gyermeket, aki még nincs hároméves.

De Józsefnek álmában megjelent Isten angyala, hogy figyelmeztesse, mire készül Heródes király. Meghagyta neki, hogy Máriával és a gyermekkel együtt meneküljenek Egyiptom földjére.

József még aznap éjjel nekivágott a hosszú útnak. Elvitte Máriát és a gyermeket Egyiptomba, ahol már biztonságban voltak.

Telt-múlt az idő és József Egyiptomban ismét álmot látott. Egy angyal megmondta neki, hogy Heródes meghalt, visszatérhetnek Egyiptomból Izrael földjére. Fel is kerekedett József Máriával és a kisfiúval, visszatértek a galileai Názáretbe, ahol mindig is laktak.

Ily módon teljesedett be a régi próféták egyik jóvendölése. Ők ugyanis ezt mondták: a Messiást Názáretből valóként is fogják emlegetni.

MÁTÉ

JÉZUS MEGKERESZTELKEDÉSE

Volt Júdeában egy vad és kietlen vidék. Ebben a pusztaságban prédikált egy fiatal férfi, akit Keresztelő Jánosnak neveztek. Arra buzdította az embereket, hogy készüljenek a Messiás közeli eljövetelére. Arra tanította őket, hogy imádkozzanak Istenhez, és kérjenek tőle bocsánatot a rossz cselekedeteikért.

Júdea minden részéből gyűltek az emberek, hogy Jánost meghallgassák. Sokan megvallották bűneiket, és János megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

- Én vízzel keresztellek benneteket - mondta János -, de jön valaki énutánam, aki majd tűzzel, Isten Szent Lelkével keresztel.

Nemsokára érkezett az idő, hogy Jézus, aki időközben felnőtt emberré vált, elhagyja galileai otthonát, és elmenjen a Jordán folyóhoz, hogy János őt is megkeresztelje.

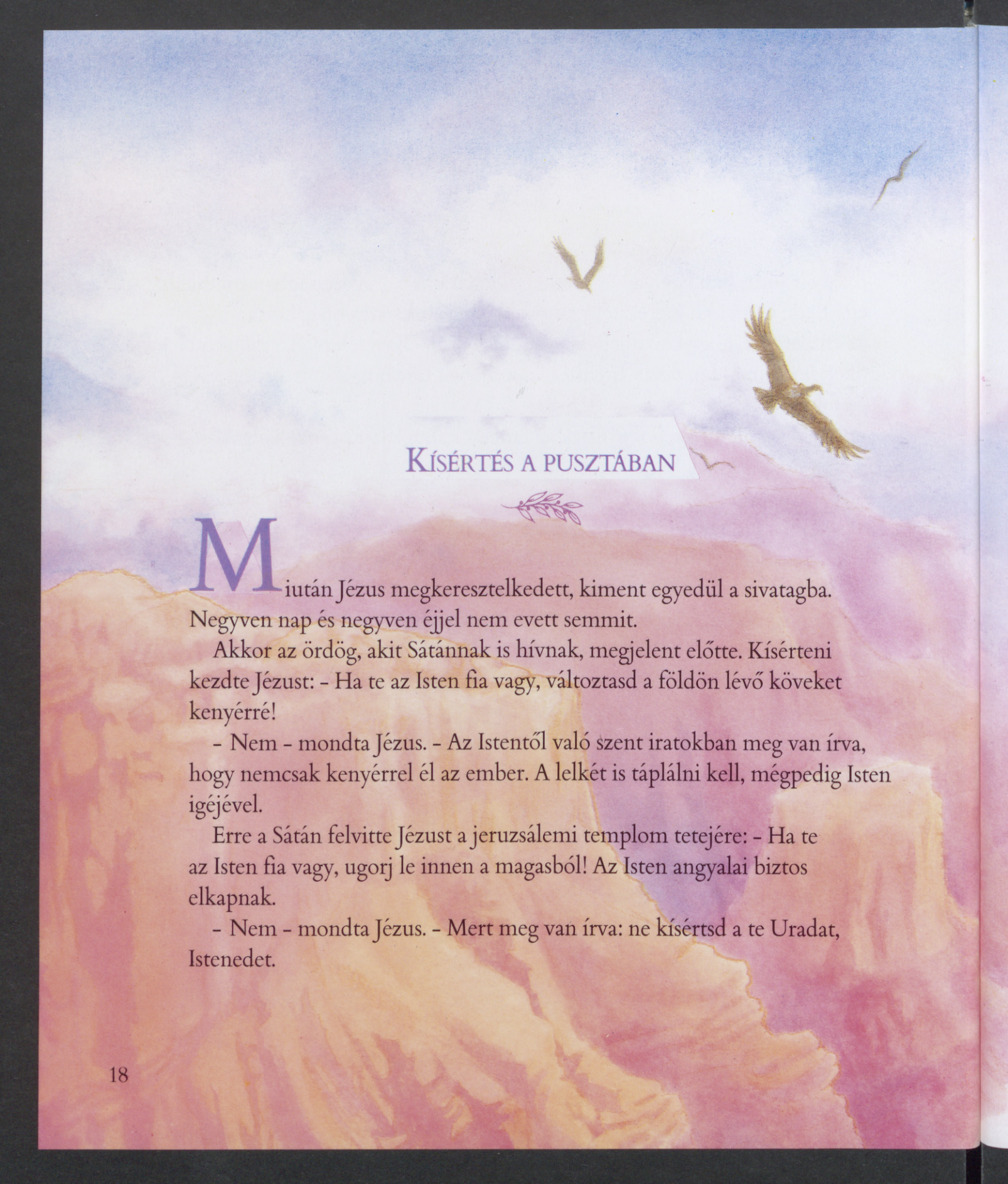
Mikor János meglátta Jézust, rögtön tudta, hogy ő az, akit Isten küldött. Jézus megkérte Jánost, hogy keresztelje meg őt, de János húzódozott.

- Neked kellene megkeresztelned engem - mondta János.

Jézus így válaszolt: - Isten akarja, hogy ezt megtegyed. - Akkor János engedett és megkeresztelte.

Hirtelen megnyílt a fejük felett az égbolt. Isten Szent Lelke egy galamb formájában Jézusra szállt. És egy mennyei hang így szólt: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.”

MÁTÉ

KÍSÉRTÉS A PUSZTÁBAN

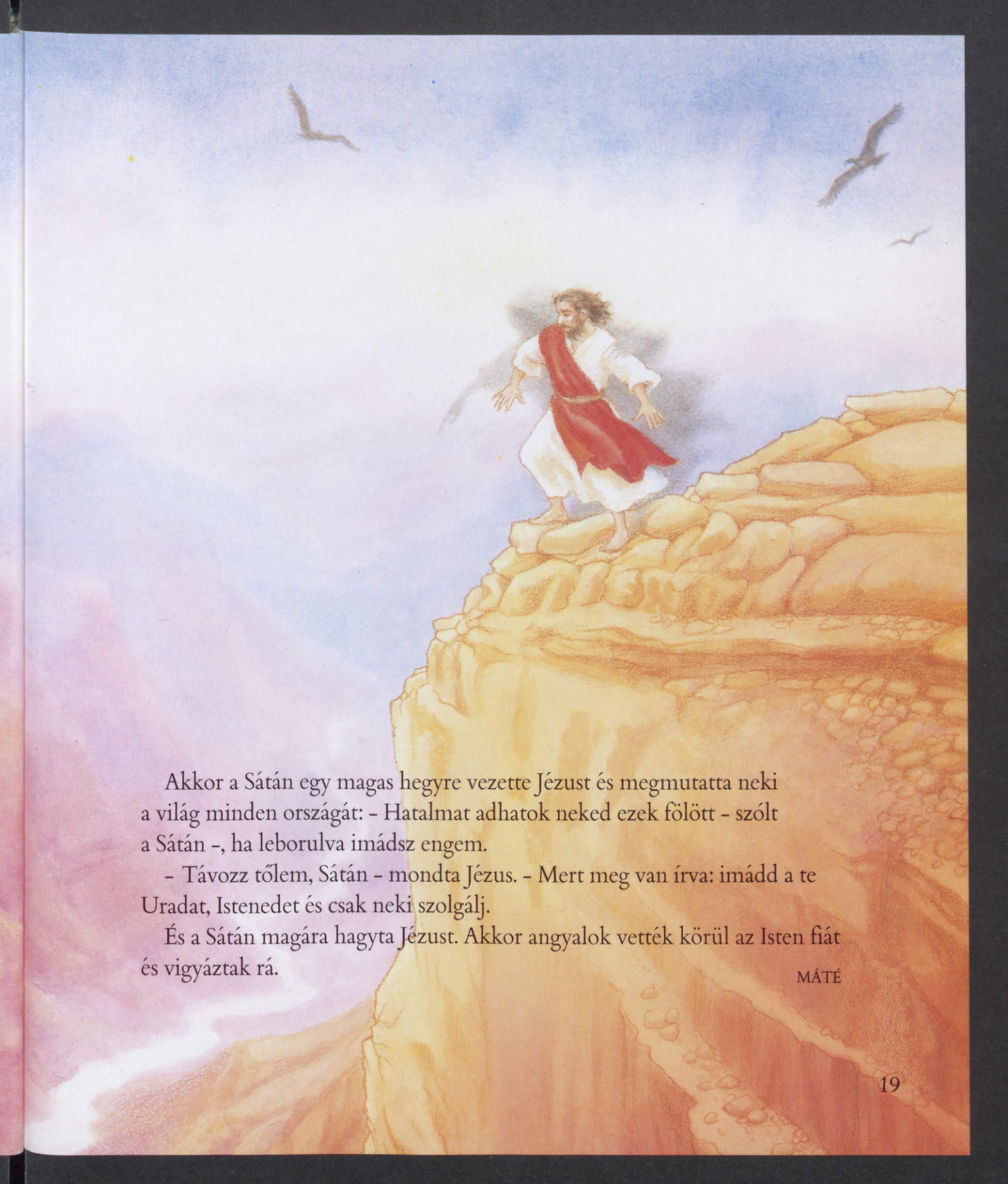
Miután Jézus megkeresztelkedett, kiment egyedül a sivatagba. Negyven nap és negyven éjjel nem evett semmit.

Akkor az ördög, akit Sátánnak is hívnak, megjelent előtte. Kísérteni kezdte Jézust: - Ha te az Isten fia vagy, változtasd a földön lévő köveket kenyérré!

- Nem - mondta Jézus. - Az Istentől való szent iratokban meg van írva, hogy nemcsak kenyérral él az ember. A lelkét is táplálni kell, mégpedig Isten igéjével.

Erre a Sátán felvitte Jézust a jeruzsálemi templom tetejére: - Ha te az Isten fia vagy, ugorj le innen a magasból! Az Isten angyalai biztos elkapnak.

- Nem - mondta Jézus. - Mert meg van írva: ne kísértsd a te Uradat, Istenedet.

Akkor a Sátán egy magas hegyre vezette Jézust és megmutatta neki a világ minden országát: - Hatalmat adhatok neked ezek fölött - szolt a Sátán -, ha leborulva imádsz engem.

- Távozz tőlem, Sátán - mondta Jézus. - Mert meg van írva: imádd a te Uradat, Istenedet és csak neki szolgálj.

És a Sátán magára hagyta Jézust. Akkor angyalok vették körül az Isten fiát és vigyáztak rá.

MÁTÉ

JÉZUS KIVÁLASZTJA ELSŐ TANÍTVÁNYAIT

Mikor Jézus visszatért a sivatagból, tanítani kezdett Istenről, az Atyáról és a mennyei örök életről. Városról városra járt Galileában, és a szavaiból olyan erő és szeretet áradt, hogy emberek százai gyűltek köréje.

Egyik nap nagy tömeg hallgatta őt a Genezáret-tó partján. Az emberek egyre előrébb nyomultak, mert mindenki közelebb akart kerülni hozzá. Végül Jézus beszállt egy part menti csónakba, amely egy Simon nevű halászé volt. Leült a csónakban, egy kicsit eltávolodva a parttól, és tanított tovább.

Amikor befejezte a beszédét, Jézus azt tanácsolta Simonnak és a többi halásznak, hogy evezzenek mélyebbre, és vessék ki hálójukat. Simon nem hitte, hogy bármit is foghatnak és így szólt:

- Mester, egész éjjel próbálkoztunk, de egyetlenegy halat se fogtunk. Én azért mégis úgy teszek, ahogy mondtad.

Kivetették a hálókat. Hamarosan alig tudták kihúzni őket, annyi hal volt bennük.

Simon elámult a rengeteg hal láttán, és megdöbbsent attól, aminek tanúja volt. Térden állva kért bocsánatot Jézustól, amiért nem hitt neki.

Egy közeli csónakban két másik halász, Jakab és János is eltelt csodálattal és félelemmel.

- Ne féljeteK - szólt Jézus. - Kövessetek engem és mostantól kezdve embereket fogtok keríteni az igazság hálójába.

Még aznap otthagyta a három ember mindenét és követte Jézust. A tanítványai lettek. Később Jézus elnevezte Simont Péternek, ami azt jelenti: kőszikla.

LUKÁCS

A KÁNAI MENYEGZŐ

Nem sokkal azután, hogy Jézus tanítani kezdett, fényes esküvő volt a galileai Kána városában. Mária, Jézus anyja is hivatalos volt a menyegzőre. Jézus és a tanítványai is elkísérték. Hét napon át tartott a mulatság.

Mielőtt vége lett volna a lakodalomnak, Mária megtudta, hogy elfogyott az összes bor. Odament Jézushoz, és elmondta neki, hogy a háziaknak nincs boruk.

Eleinte Jézus úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, amit az édesanyja mondott. Még nem érkezett el az idő, hogy megmutassa csodálatos erejét az embereknek. Végül mégiscsak segített.

Volt ott hat nagy kőkorsó. Jézus csendben szólt a szolgáltnak, hogy töltsék meg a korsókat vízzel. Meg is tették.

Akkor szólt nekik, hogy merítsenek belőle egy keveset és kínálják meg vele a násznagyot.

A korsókban levő víz borrá változott. A násznagy megkóstolta a bort, és elámult, hogy milyen jó. Odament a vőlegényhez és azt mondta neki: - A legtöbb ember előszörre szolgálja fel a legjobb borát. Aztán, mikor a vendégek már eleget ittak, a házigazda a kevésbé jó bort hozza és reménykedik, hogy nem fogják észrevenni. De ti nem ezt tettétek. A legjobbat a végére tartogattátok.

A vőlegény nagyon örült. A mulatság folytatódott, és csak kevesen tudták, mi is történt. De a tanítványok látták a csodát és hittek Jézusban.

JÁNOS

A BETESZDA-TÓNÁL

Nem sokkal ezután Jézus Jeruzsálembe ment, hogy ott is tanítson és meggyógyítsa a beteg embereket. Mialatt a városban tartózkodott, elment a Beteszda-tóhoz, ahol egy különleges fürdő is volt.

Beteg emberek jöttek ehhez a tóhoz, és leheveredtek a partján, arra várván, hogy a víz megmozduljon. Ugyanis abban hittek, hogy az Úr egyik angyala időnként leszáll a tóra és felkavarja a vizet. Aki pedig először lép a tóba, amikor megmozdul a víz, egyszerűen meggyógyul.

Ahogy Jézus ott sétált a betegek között a Beteszdánál, odaért egy emberhez, aki béna volt, nem tudott megmozdulni. Jézus tudta, hogy ez az ember már nagyon régóta beteg.

Megkérdezte tőle: - Meg akarsz gyógyulni?

- Igen - válaszolt a férfi. - De nincs senki, aki odavinne a tóhoz, amikor a víz megmozdul. Megpróbálnál odajutni, de mindig van valaki, aki megelőz.

- Kelj fel - mondta Jézus. - Vedd fel a nyoszolyádat és járj!
A beteg tüstént felállt és meg is gyógyult.

Jézus szombaton gyógyította meg ezt az embert, ez pedig a zsidó vallás szerint szent nap. Amikor a zsidó előjárók meghallották, mit tett Jézus szombaton, nagyon megharagudtak rá. Törvényük szerint ezen a napon semmiféle munkát nem szabad végezni.

De Jézus ezt mondta nekik: - Az én mennyei Atyám szüntelen munkálkodik és én is így teszek.

JÁNOS

A HÁZTETŐN ÁT LEERESZTETT EMBER

Egész Júdeában és Galileában elterjedt a hír, hogy Jézus nemcsak nagy tanító, de a betegeket is meg tudja gyógyítani. Követőinek száma ezután nőttön-nőtt.

Egy napon rengetegen gyűltek össze az egyik háznál, ahol Jézus tanított. Be akart volna jutni még néhány ember, akik egy hordágyat cipeltek, s a hordágyon egy nagyon beteg férfit. Nem tudott járni. Csak feküdt az ágyában egész álló nap. A barátai Jézushoz akarták vinni, hogy meggyógyítsa.

Amikor a zsúfolt házba nem tudtak bejutni, felvitték a beteget a háztetejére. Elmozdítottak néhány cserepet és így a nyíláson át nagyon óvatosan leeresztették a hordágyat, éppen Jézus lábai elé, a padlóra.

Jézus tudta, hogy a beteg és a barátai hisznek őbenne, hiszen annyit fáradoztak, hogy a férfit eljuttassák hozzá. De mégsem a beteg testét gyógyította meg először. Inkább így szólt: - Ember, a bűneid meg vannak bocsátva - hogy meggyógyítsa a férfi lelkét.

Néhányan azok közül, akik Jézust hallgatták, Mózes ősi törvényeinek a magyarázói voltak. Bosszankodni kezdtek azon, amit Jézus mondott.

- A bűnöket csak az Isten bocsáthatja meg, senki más! - suttogták egymás közt.

Jézus ismerte az írástudók gondolatait és tudta, hogy a szívük ellene fordult. Mégsem hagyta abba, amit elkezdett. Így szólt a beteg emberhez: - Kelj fel! Vedd az ágyadat és menj haza!

Az ember, aki addig mozdulni sem tudott, lábra állt. És mindenki, aki ezt látta, dicsérte az Istent. Álmélkodva mondták: - Csodálatos dolgoknak voltunk ma tanúi.

LUKÁCS

A HEGYI BESZÉD

Jézus a követői közül még néhány embert a tanítványául választott, összesen tizenkettőt, és elnevezte őket apostoloknak. Elhatározta, hogy elküldi őket a világ minden tájára, hogy űhozzá hasonlóan Isten igéjét hirdessék.

Azon a napon, amikor Jézus kiválasztotta az apostolokat, hatalmas tömeg gyűlt össze sokféle városból, hogy meghallgassák a tanítását. Voltak, akik Jeruzsálemből jöttek és a júdeai városokból, mások a Jordán folyón túlról vagy Tirusz és Szidon környékéről. És aznap Jézus nagyon fontos dolgokat tanított nekik.

KIK BOLDOGOK?

Boldogok a szegények, mert övék a mennyek országa.

Boldogok, akik sírnak, mert meg fognak vigasztalódni.

Boldogok az alázatosak, mert ők öröklik meg a földet.

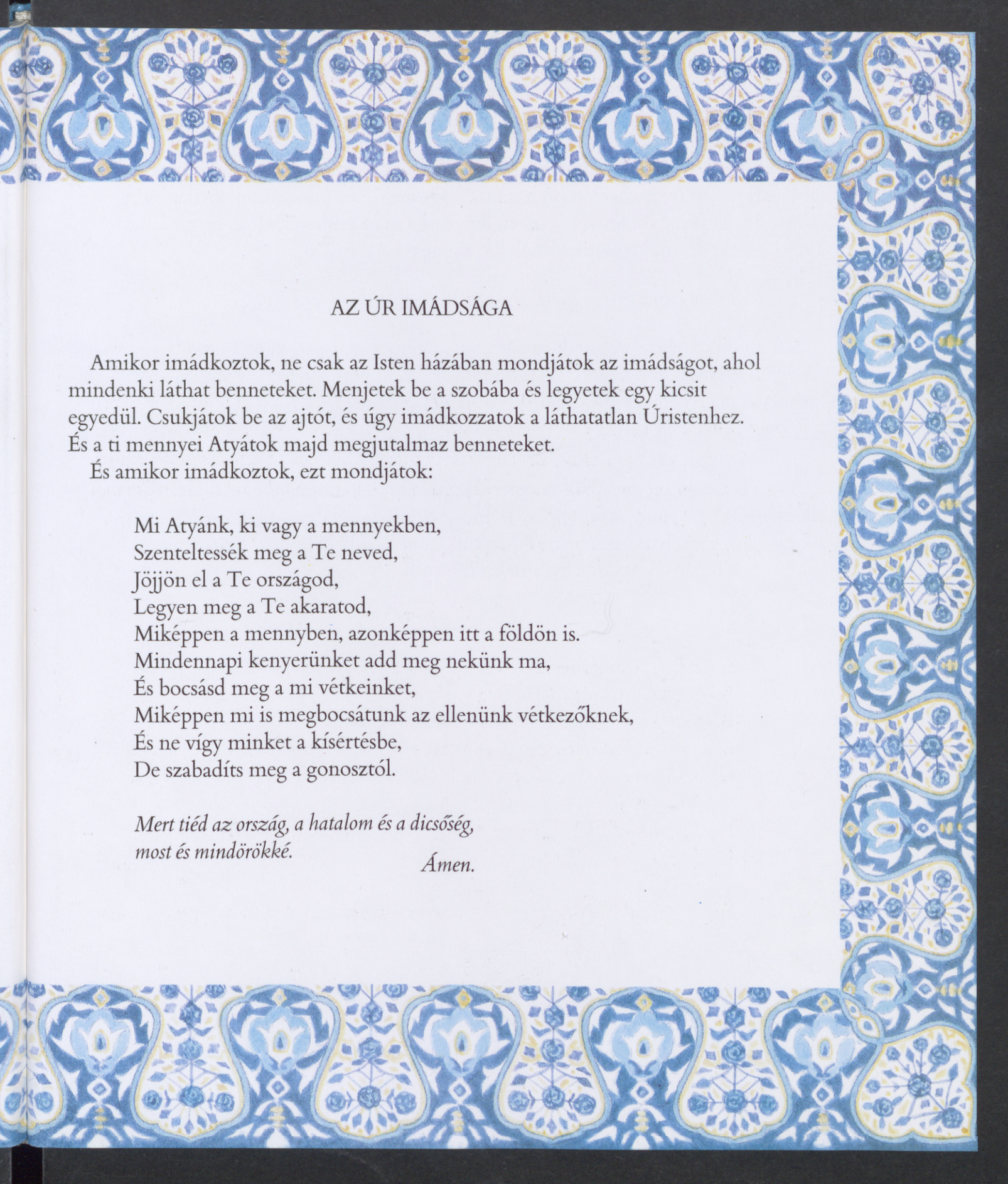
Boldogok, akik a jóságra éhesek és szomjasak, mert meg fogják kapni.

Boldogok, akik megkönyörülnek másokon, mert rajtuk is meg fognak könyörülni.

Boldogok, akiknek tiszta a szívük, mert ők meglátják majd az Istent.

Boldogok, akik békességet akarnak, mert őket Isten gyermekeinek fogják hívni.

Boldogok, akik az igazságért szenvednek, mert övék a mennyek országa.

AZ ÚR IMÁDSÁGA

Amikor imádkoztok, ne csak az Isten házában mondjátok az imádságot, ahol mindenki láthat benneteket. Menjetek be a szobába és legyetek egy kicsit egyedül. Csukjátok be az ajtót, és úgy imádkozzatok a láthatatlan Úristenhez. És a ti mennyei Atyátok majd megjutalmaz benneteket.

És amikor imádkoztok, ezt mondjátok:

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is.
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
És bocsásd meg a mi vétkeinket,
Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
És ne vígy minket a kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.

*Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség,
most és mindörökké.*

Amen.

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

Ti vagytok a föld sója. Ti vagytok a világ világossága. De az égő gyertyát nem lehet elrejtteni. Gyertyatartóba kell tenni, hogy a házban mindenkinek világítson.

Hadd világítson a ti fényetek olyan fényességgel az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

TARTSÁTOK ODA AZ ARCOTOKAT BAL FELŐL IS

A régi időkben azt mondták az emberek: „szemet szemért, fogat fogért”. Én pedig azt mondom nektek: ne bántsátok azt az embert, aki rosszat tett veletek. Ha megüti az arcotokat jobb felől, tartsátok neki oda bal felől is.

SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET

A régi időkben azt mondták az emberek: „szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet”. Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak. Imádkozzatok azokért, akik gyűlölnek titeket, hogy valóban a ti mennyei Atyátok gyermekei legyetek.

KÉRJETEK, ÉS MEGKAPJÁTOK, AMIT KÉRTEK

KérjeteK, és megkapjátok, amit kértek. Keressetek, és megtaláljátok, amit kerestek. Kopogtassatok, és az ajtó kinyílik előttetek. Mert mindenki, aki kér, meg is kapja, amit kért. Aki keres, megtalálja, amit keresett. És az ajtó kinyílik azok előtt, akik kopogtattak.

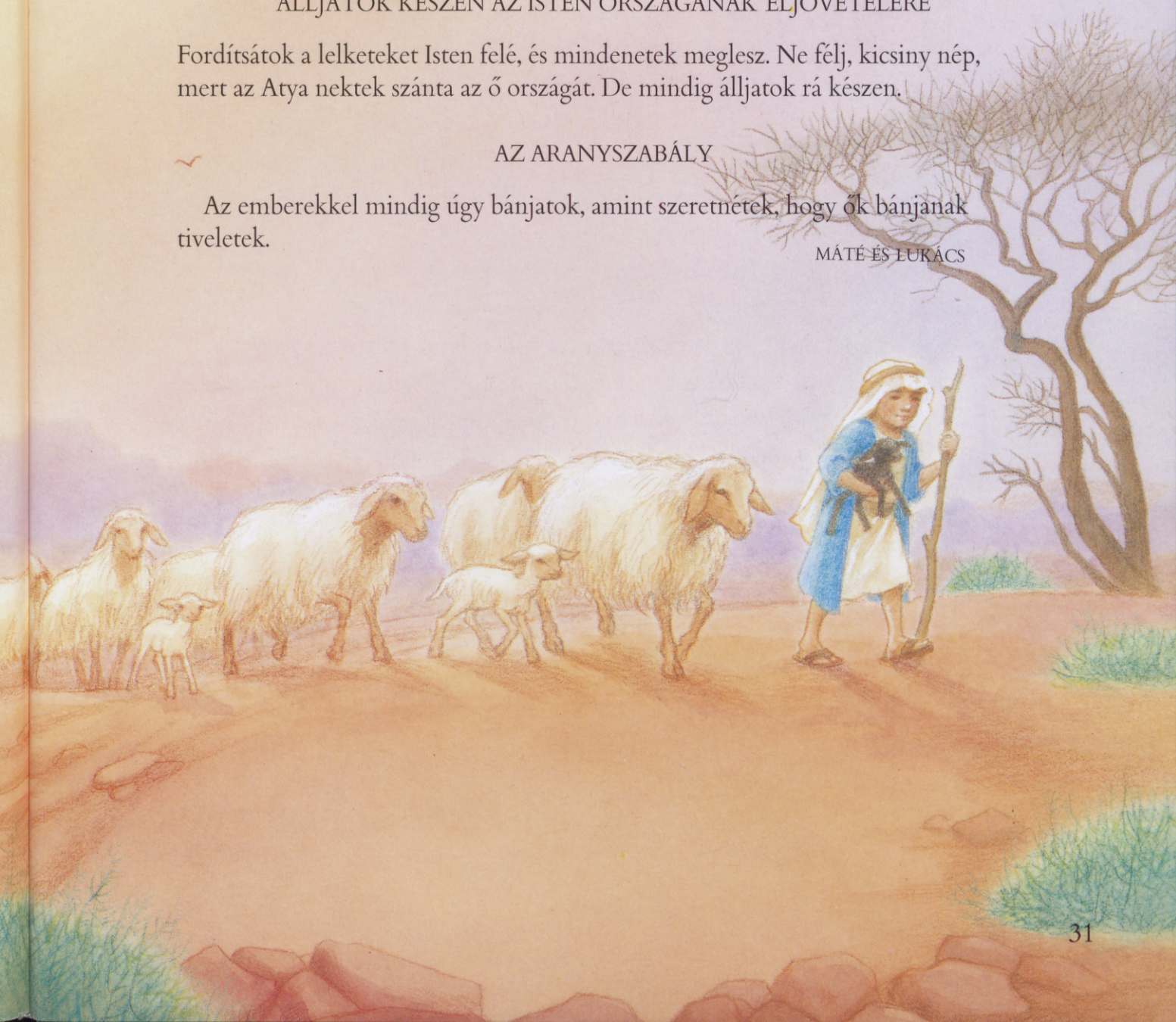
ÁLLJATOK KÉSZEN AZ ISTEN ORSZÁGÁNAK ELJÖVETELÉRE

Fordítsátok a lelketeket Isten felé, és mindenetek meglesz. Ne félj, kicsiny nép, mert az Atya nektek szánta az ő országát. De mindig álljatok rá készen.

AZ ARANYSZABÁLY

Az emberekkel mindig úgy bánjatok, amint szeretnétek, hogy ők bánjanak tiveletek.

MÁTÉ ÉS LUKÁCS

AZ VESSE RÁ AZ ELSŐ KÖVET...

Egy napon, mikor Jézus a jeruzsálemi templomban volt, felbőszült farizeusok egy csoportja vette körül. A farizeusok olyan vallásos emberek voltak, akik szigorúan ragaszkodtak Mózes törvényeihez. Néhányan közülük gyűlölték Jézust, mert azt hitték, hogy az ősi törvények megszegésére tanítja az embereket.

Azok a farizeusok, akik aznap a templomban odamentek Jézushoz, egy asszonyt hurcoltak magukkal, és Jézus elé állították. Ez a nő férjnél volt, de nem volt hűséges feleség.

- Mózes szerint az ilyen asszonyt meg kell kövezni - mondták a farizeusok. - És szerinted?

Jézus úgy tett, mintha meg se hallotta volna őket. Tudta, hogy a farizeusok próbára akarják tenni, és abban reménykednek, hogy megszegi majd a törvényt. Válasz helyett lehajolt és az ujjával rajzolt valamit a porba.

A farizeusok újra megkérdezték: - Szerinted mit tegyünk ezzel az asszonnal?

Jézus nagy sokára felállt és így szólt: - Ha van olyan köztetek, aki még nem vétkezett, az vesse rá az első követ.

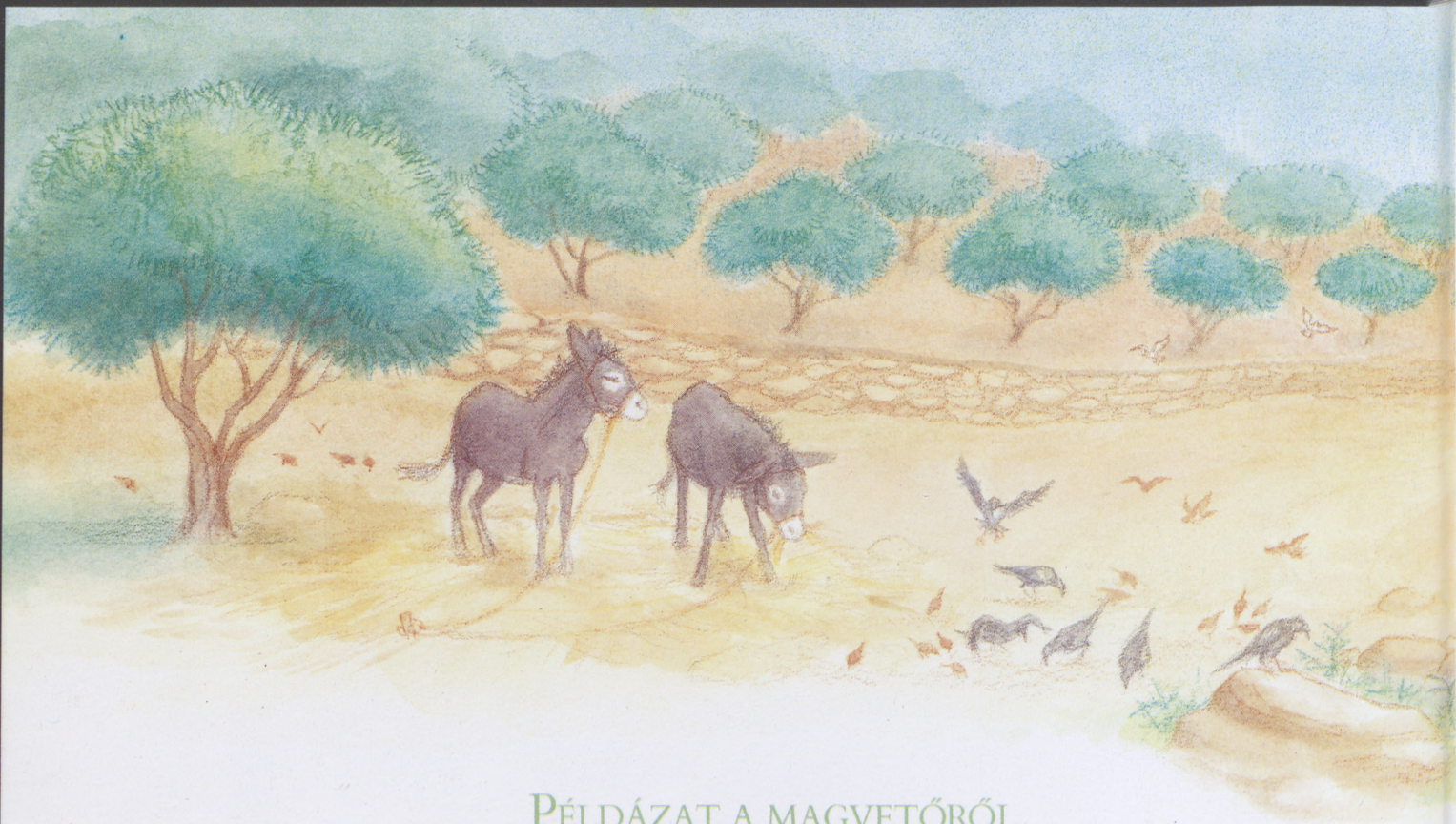
A farizeusok elcsendesedtek és lassan, egyenként elsomfordáltak. Egyikük sem merte mondani, hogy ő még sohasem vétkezett. Amikor Jézus egyedül maradt az asszonnal, így szólt hozzá:

- Hol vannak azok, akik téged vádoltak? Nem maradt itt senki, aki elítélne?

- Senki sem maradt, Mester - felelt az asszony.

- Akkor én sem ítélek el téged - mondta Jézus. - Most menj, és többet ne vétkezzél!

JÁNOS

PÉLDÁZAT A MAGVETŐRŐL

A példázat olyan történet, amelyet Jézus azért mondott el, hogy az emberek tanuljanak belőle.

Kiment egy szántóvető a mezőre, hogy elvesse a magokat. A magok egy része az útra esett. Ezeket eltaposták az emberek, és megették a madarak.

Néhány mag a sziklás talajra esett. Ezek kicsíráztak, de kevés föld jutott nekik. A nap melegétől lassan elszáradtak, mert nem tudtak gyökeret eresztetni.

Volt, ami a tövisek közé hullott. A tüskés gyom a fiatal hajtásokkal együtt növekedett, de amikor azok szárba szökkenek, a tövisek megfojtották őket.

De olyan mag is akadt, ami jó földbe került. Az a mag egészséges növényé fejlődött és bőséges termést hozott, önmaga százszorosát.

Jézus megmagyarázta a történetet. Azt mondta, hogy a magok Isten szavai. A föld, a különböző emberek szíve és hajlandósága arra, hogy ezeket a szavakat befogadják. Az útra eső magok olyan szavak, amelyeket ugyan meghallanak az emberek, de nem hiszik el, így aztán el is felejtik.

A sziklás talajra eső magok olyan szavak, amelyeknek az emberek eleinte örülnek. Egy rövid ideig el is hiszik, de ha kísértésbe esnek, elhagyják az Istent.

A tövisek közé eső magok olyan szavak, amelyeket szintén meghallanak az emberek, de hagyják, hogy a saját életük gondjai és bajai elvonják a figyelmüket. Az ő hitük nem válik teljessé.

Azok a magok viszont, amelyek jó földbe hullanak, olyan szavak, amelyeket a tiszta szívvel figyelő emberek hallanak meg. Meg is értik a jelentésüket és a tetteik kedvesek lesznek az Isten előtt.

LUKÁCS

JAIRUS LÁNYA

Egyik nap Kafarnaum városában a zsinagóga elöljárója mindenáron beszélni akart Jézussal. Jairus, mert így hívták, kétségbe volt esve. Mikor meglátta Jézust, a lábai elé vetette magát.

- Haldoklik a kislányom - zokogta. - Könyörgök, jöjj és mentsd meg az életét!

Jézus és néhány apostol elindult vele. Ahogy mentek át a városon, Jairus házából eléjük jött egy szolga azzal a hírral, hogy a gyermek meghalt.

- Ne félj - mondta Jézus Jairusnak -, csak higgy. - És mentek tovább a ház felé.

Mikor megérkeztek, a házban már mindenki siratta a kislányt.

- Miért sírtok? - kérdezte Jézus. - A gyermek nem halt meg. Alszik.

De Jairus családja és a barátai nem hittek Jézusnak. Biztosak voltak benne, hogy a gyerek meghalt.

Jézus bement a szobába, ahol a kislány feküdt. Megfogta a kezét, majd így szólt: - Kelj fel, gyermekem!

A kislány azonnal felkelt az ágyból. Felállt és sétálni kezdett a szobában. Jairusnak és a feleségének nagy volt az öröme. És az életre keltett kislány története bejárta az egész vidéket.

MÁTÉ, MÁRK ÉS LUKÁCS

A CSODÁLATOS HAL- ÉS KENYÉRSZAPORÍTÁS

Egyre több követője lett Jézusnak. Ereje és szeretete meggyógyította azokat, akiknek a teste vagy a lelke beteg volt. Mások azért jöttek hozzá, hogy a tanítását hallgassák. Alig volt alkalom, hogy egyedül lett volna.

Egyik nap csónakba szállt apostolaival a Genezáret-tónál, s a távolabbi partra eveztek, hogy egy nyugalmas helyen pihenjenek egy kicsit magukban. De útjuknak hamar híre ment. Mikor partra szálltak, körülbelül ötezren várták őket.

Amikor Jézus látta, hogy mennyi embernek van szüksége órá, megesett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a juhok, akiknek nincs pásztoruk, hogy vezesse és védelmezze őket. Így aztán Jézus tanítani kezdte őket.

Estére mindnyájan megéheztek. Egy fiatal fiú étellel kínálta az apostolokat. Csak öt kenyere volt és két hala. Jézus azt mondta, hogy ez mindenkinek elég lesz, de az apostolok nem hitték. Hogy tudna ennyi ember ilyen kevés ételből jóllakni?

Jézus fogta a kenyeret és a halat, és felnézett az égre. Majd megáldotta az ételt, megtörte a kenyeret és arra kérte az apostolokat, hogy osszák szét az emberek között. Ugyanígy tett a hallal is.

Az emberek annyit ehetek, amennyi csak beljük fért. Az apostolok mindig találtak ételt a kosárban, hogy odaadják nekik. Mikor mindenki jóllakott, Jézus megkérte az apostolokat, hogy gyűjtsék össze a maradékot. Tizenkét nagy kosárra való ételt találtak.

MÁRK ÉS JÁNOS

JÉZUS A VÍZEN JÁR

Az az ötezer ember, akit Jézus így megvendégt, mind tudta, hogy a Mester csodát tett. Izgatottan beszéltek egymás közt: - Biztosan ő a Messiás.

Aznap éjjel Jézus egyedül felment a hegyre, hogy imádkozzon. Az apostolok pedig elhatározták, hogy visszamennek csónakon a városba. Be is szálltak a csónakba és eleveztek.

Még kint voltak a mély vízen, amikor feltámadt a szél. Háborgott körülöttük a tó. Az apostolok elszántan küzdöttek a hullámokkal. Amikor a nagy víz közepére értek, felpillantottak az evező mellől, és látták, hogy valaki a víz tetején járva közeledik feléjük. Félelmetes látvány volt. - Kísértet! - mondták rémülten.

De aki hozzájuk igyekezett, nem volt más, mint maga Jézus.

- Ne féljete, én vagyok! - kiáltotta nekik.

Akkor Péter apostol ezt mondta: - Uram, ha valóban te vagy, engedd, hogy odamenjek hozzád a vízen!

- Gyere! - mondta Jézus.

Péter kilépett a csónakból a vízre. Tett néhány lépést Jézus felé. De akkor felzúgott a szél, és megijesztette őt. Ahogy nőtt a félelme, egyre mélyebbre süllyedt a vízben. - Ments meg, Uram! - kiáltotta.

Jézus gyorsan megragadta Pétert, és visszavitte a hajóhoz.

- Miért kételkedtél? - kérdezte tőle. - Milyen kicsi a te hited!

Az apostolok megdöbbenek attól, amit láttak, és ezt mondták Jézusnak: - Te valóban az Isten fia vagy.

MÁTÉ ÉS JÁNOS

A MUSTÁRMAG

Egy délután abban a városban, ahol éppen időzött, Jézus nagy vitatkozásra lett figyelmes az utcán. Az emberek között ott volt néhány apostola is.

Amikor meglátták Jézust, elcsendesedtek. Egy férfi lépett ki a csoportból Jézus elé:

- Azért jöttem ebbe a városba, hogy te meggyógyítsd a fiamat, akibe egy gonosz lélek költözött. Amikor a lélek megszállja, nem tud beszélni. Leveti magát a földre és merevgörcsbe esik.

Majd bánatosan folytatta: - A tanítványaid megpróbáltak segíteni rajtunk, de hiába. Kérlek szépen, add, hogy a fiam meggyógyuljon!

- Hozzátok ide énhozzám - mondta Jézus.

A fiút Jézus elé vezették. A gonosz lélek feldühödött a Megváltó jelenlétében, és a gyermeket a földre vetette.

Jézus szigorú hangon így szólt: - Lélek, megparancsolom neked, hogy menj ki ebből a fiúból!

És a gonosz lélek kiment. A fiú pedig úgy feküdt utána a földön, mintha már meghalt volna. De Jézus megfogta a kezét és a gyermek felállt.

Később az apostolok megkérdezték Jézust, hogy ők miért nem tudták meggyógyítani ezt a fiút.

- Nem volt elég erős a hitetek - felelte Jézus. - De higgyétek el nekem, az is elegendő, ha a hitetek csak akkora lesz, mint egy mustármag, ami pedig nagyon kicsi. Akkor már képesek lesztek azt mondani ennek a hegynek: „Mozdulj! Menj innen, amoda!” És a hegy engedelmeskedik. Semmi sem lesz a számotokra lehetetlen.

MÁRK ÉS MÁTÉ

ENGEDJÉTEK HOZZÁM A GYERMEKEKET

Egyik nap Jézus hívei közül sokan elvitték hozzá a gyerekeiket is, hogy Jézus megáldja őket. Az apostolok úgy gondolták, hogy ez nem helyes és megpróbálták visszatartani az embereket.

De Jézus azt mondta az apostolainak: - Engedjétek hozzám jönni a kisgyerekeket. Ne állítsátok meg őket. Az Isten országa azoké, akik olyanok, mint a gyerekek. Aki az Isten országát nem olyan szemmel nézi, mint egy gyermek, soha nem juthat be oda.

És Jézus megölelte a gyerekeket. Gyengéden a fejükre tette a kezét, és megáldotta őket.

Egy másik napon az apostolok megkérdezték Jézustól:

- Ki a legnagyobb a mennynek országában?

Jézus úgy válaszolt, hogy felemelt és a karjába vett egy kisleányt.

- Olyan szelíd legyen az az ember, mint ez a kisgyerek - mondta.

- És ő lesz a legnagyobb az Isten országában.

- Soha ne becsüljétek le a gyerekeket - folytatta Jézus. - Én mondom nektek, hogy mindegyiknek őrangyala van az égben, az én mennyei Atyám közelében.

MÁTÉ ÉS MÁRK

AZ IRGALMAS SZAMARITÁNUS

Jézus azt tanította, hogy mindenkinek úgy kell szeretnie felebarátját, ahogy önmagát szereti.

Egy napon egy ember a hallgatói közül megkérdezte tőle: - Ki az én felebarátom?

Jézus ezzel a történettel felelt neki:

Volt egyszer egy ember, aki Jeruzsálemből Jerikó felé tartott az elhagyatott úton. Egy rablóbanda támadt rá. Elvették a pénzét, félholtra verték és otthagyták az út szélén.

Kis idő múlva arra járt egy pap. Amikor meglátta az ott heverő sebesültet, átment a másik oldalra és folytatta útját.

Azután egy másik ember is arra vetődött, aki Lévi törzséből származott, de ő is tovább ment anélkül, hogy megállt volna.

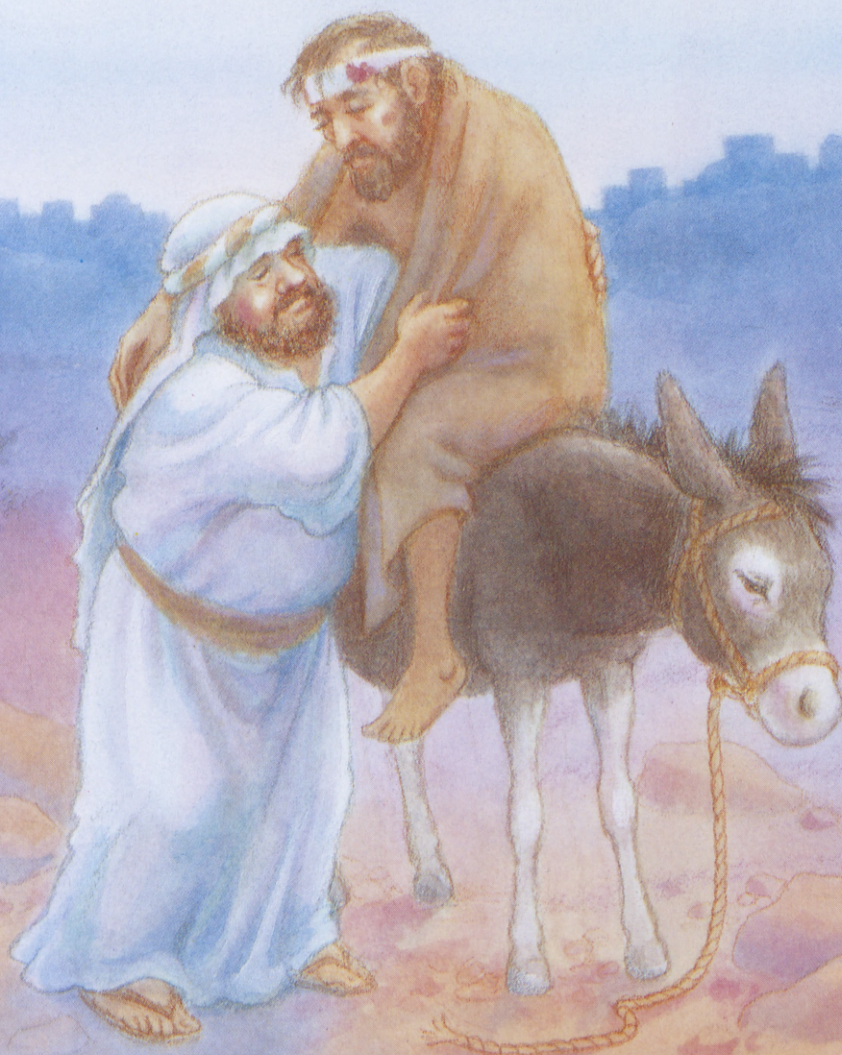
Jött azonban egy Szamáriából való ember is, aki már nem hagyta ott a sebesültet. Ahogy meglátta, nagyon megsajnálta. Kitisztította és bekötözte a megvert férfi sebeit. Azután ráemelte őt a szamarára és elvitte egy fogadóba, ahol kipihenhette magát.

Aznap éjjel az irgalmas szamaritánus a szerencsétlenül járt emberrel maradt. Másnap reggel azonban már tovább kellett mennie. De pénzt adott a fogadósnek és meghagyta neki, hogy ápolja tovább a sebesültet.

- Ha ennél az összegnél többet költesz rá - mondta a fogadósnek -, megadom majd neked, ha visszatérek.

Amikor Jézus befejezte a történetet, ezt a kérdést tette fel az embernek:
- A három arra járó közül ki volt a sebesült felebarátja?
Az ember így felelt: - Az, aki megkönyörült rajta.
Jézus meg ezt mondta neki: - Menj, és te is így cselekedjél!

LUKÁCS

A TÉKOZLÓ FIÚ

A farizeusok és a törvény magyarázói sokszor nem voltak megelégedve azzal, ahogyan Jézus tanított. Egyik nap azt kifogásolták, hogy a Mester mindenkinek megengedi, hogy hallgassa őt. A tömegben pedig mindenféle bűnös ember is lehet.

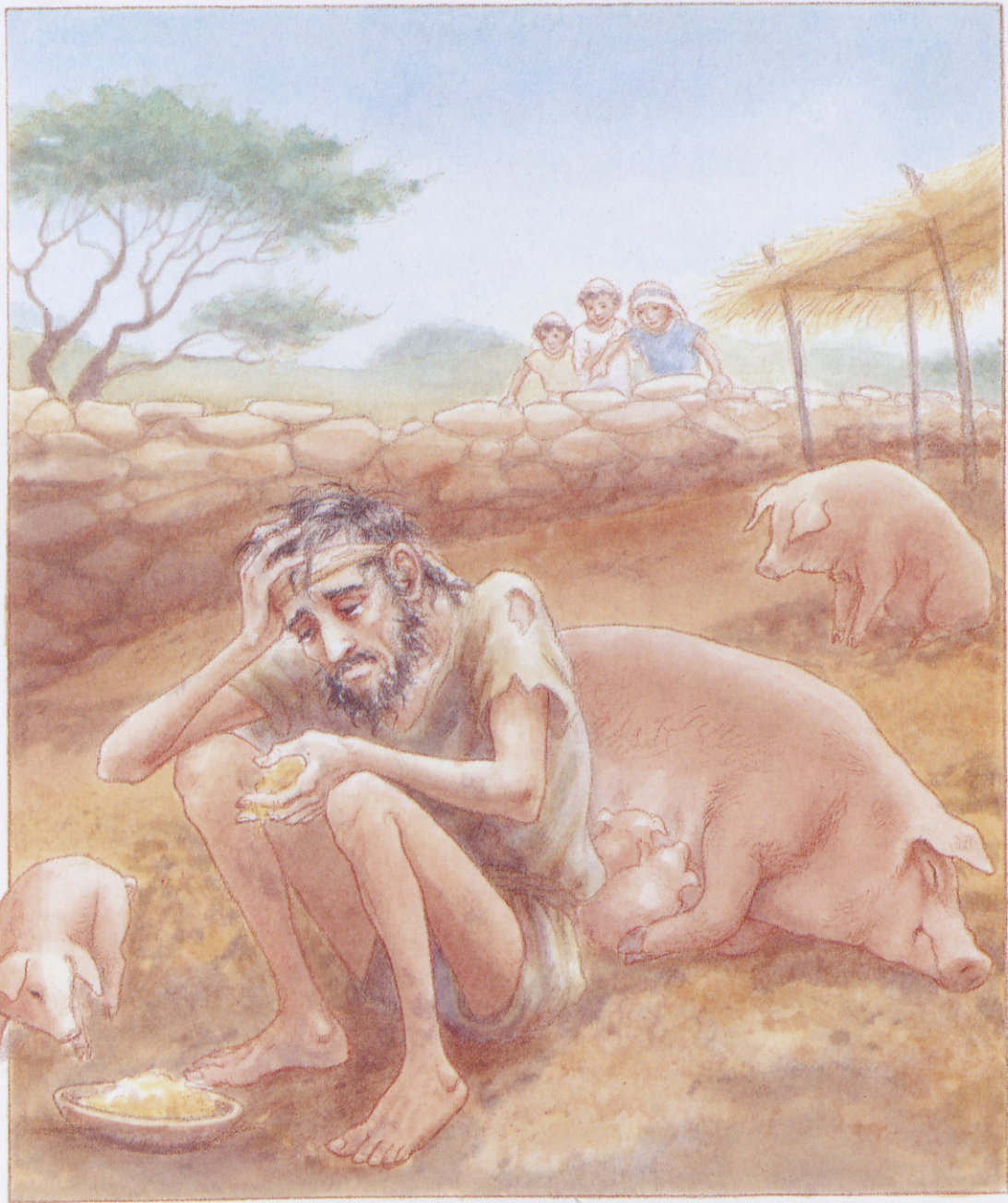
A farizeusoknak feleletül Jézus példázatot mondott egy bűnös fiúról és egy szerető apáról. Íme a történet:

Élt egyszer egy tehetős gazda, akinek volt két fia. A kisebbik fiú, aki nem bírt otthon megmaradni, egy napon odament az apjához és így szólt: - Add ki nekem azt a pénzt, ami rám jut az örökségből!

Az apa beleegyezett és kiadta a rá jutó részt. Ahogy megkapta a pénzt, a fiú elhagyta a szülői házat és messze földre költözött. Néhány év alatt eltékozolta haszontalanságokra az egész vagyonát.

Aztán azon a vidéken, ahol a fiú élt, nagy éhínség támadt. Akkorra már olyan szegény volt, hogy majdnem koldulnia kellett. Végül mégiscsak el tudott szegődni disznópásztornak. De olyan kevés bért kapott érte, hogy mindig éhes volt, olyan éhes, hogy a moslékot is megette volna, ha odaadják neki.

Akkor a fiú magába szállt, rájött, hogy kár volt eljönnie otthonról. Így gondolkozott: „Én itt éhezem. Az apám házánál a szolgák többet kapnak enni. Hazamegyek és bocsánatot kérek apámtól. Megmondom majd neki, hogy beláttam, mennyire megbántottam őt és nem érdemlem meg, hogy a fiának nevezzen. Csak arra fogom kérni, hogy elszegődhessek hozzá szolgának.”

Hosszú utat kellett megtennie hazáig. Mikor az apja meglátta, hogy közeledik a fia a házhoz, eléje szaladt, kitérta a karját és megölelte. Szólt a szolgálóknak, készítsenek nagy lakomát, mert meg kell ünnepelni ezt a napot.

Késő délután az idősebbik fiú is visszatért a mezőről, ahol egész nap dolgozott. Már messziről hallotta a házból kiszűrődő zenét és énekszót. Egy szolgától megtudta, hogy az öccse hazatért és az apa nagy ünnepséget rendezett a tiszteletére.

A nagyobbik fiú megharagudott, és nem is akart bemenni a házba. Az apja kijött érte, kérlelte, de hiába. Az esett rosszul az idősebbik fiúnak, hogy noha ő az öccsénél mindig is engedelmesebb és hűségesebb fia volt az apjának, az ő tiszteletére sohasem rendeztek ilyen ünnepséget.

- Édes fiam - mondta neki az apja -, te hűségesen velem maradtál, és mindenem a tied. De ma este hogyan ünnepelnénk? Hiszen a testvéred meghalt és újra él, elveszett és végre megtaláltuk!

LUKÁCS

AZ EMBER, AKI FELMÁSZOTT A FÁRA

Jézus és apostolai útjuk során egyik nap Jerikó városába értek. Az ottaniak tudtak a jövetelükről, és már kinn az utcákon várták Jézust.

A tömegben volt egy Zakeus nevű gazdag ember, akit gyűlöltek a honfitársai, mert ő szedte az adót a rómaiaknak.

Zakeus alacsony volt és a tömegben nem látott át az emberek feje felett. De mindenáron meg akarta nézni Jézust, azért aztán jó korán leszaladt az utcára. Ott talált egy fügefát és felmászott rá, hogy egész biztosan jól lásson.

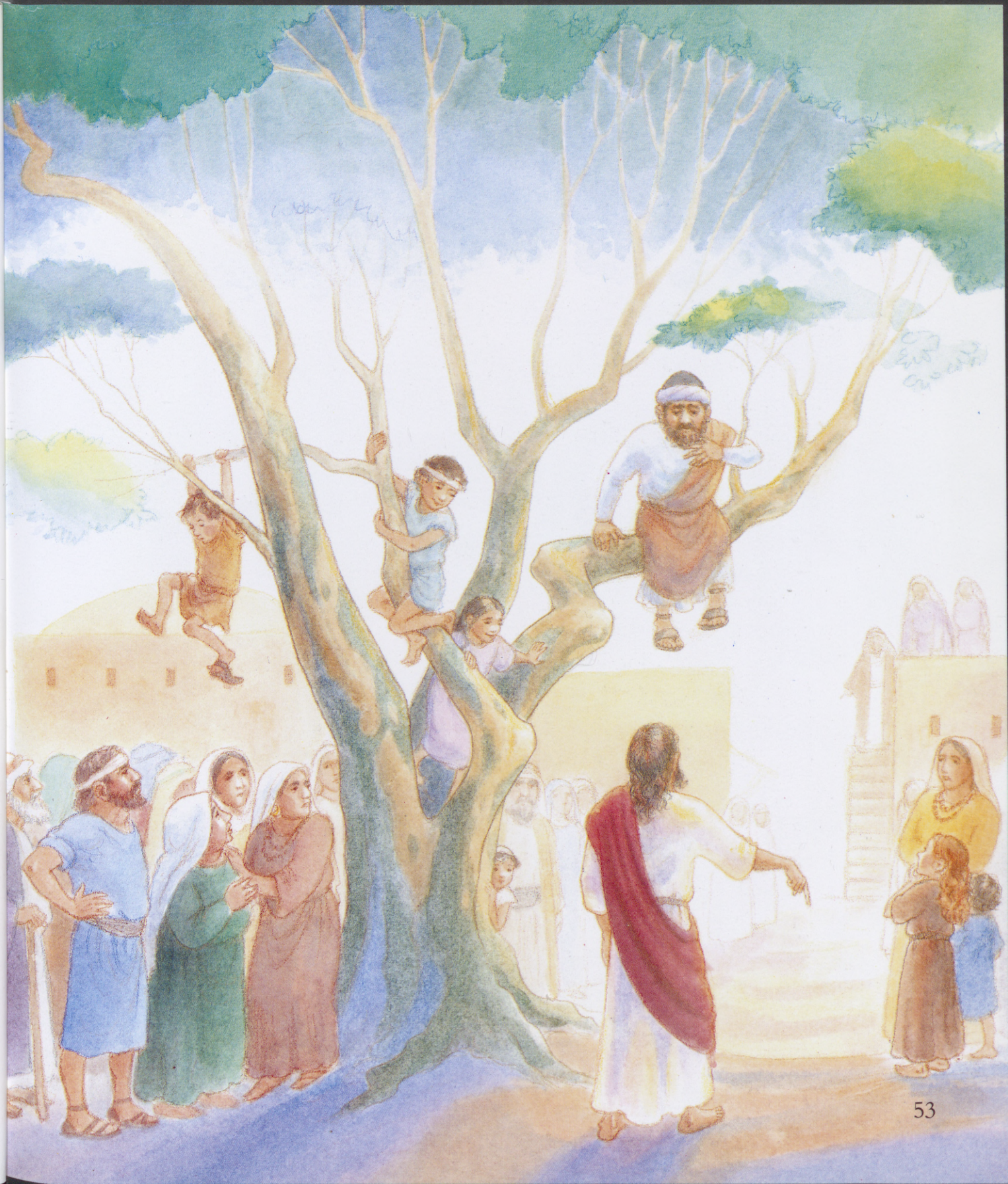
Jézus jött az apostolokkal végig az úton, és megállt annál a fánál, amelynek egyik ágán Zakeus ült. Felnézett rá és ezt mondta: - Gyere le gyorsan, Zakeus, a te házadnál szeretnék megszállni.

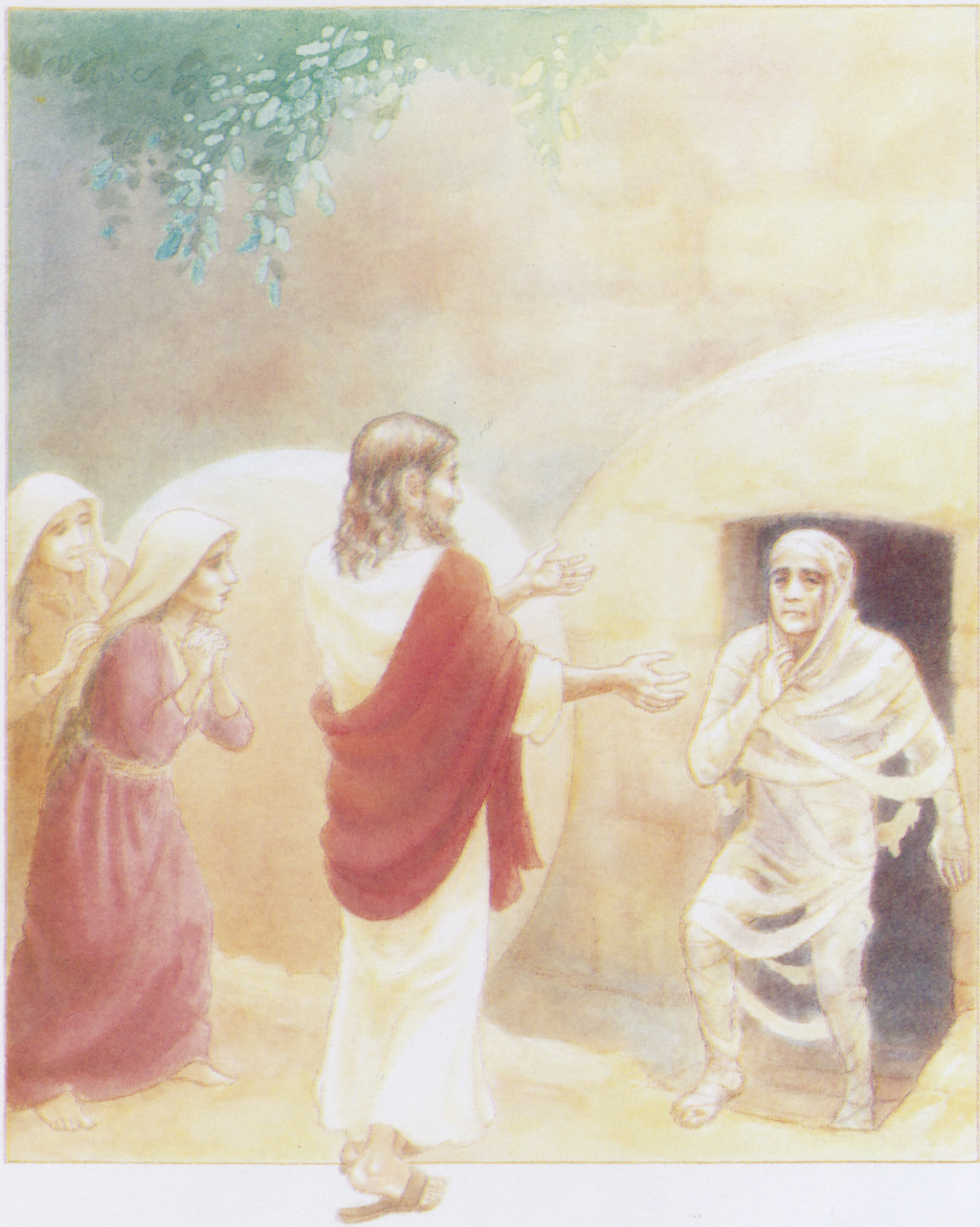
Az adószedő szívdobogva lemászott a fáról, amelyen gyorsan csak bírt. Otthonába vezette Jézust és gazdagon megvendégelte. A többiek elképedtek, mert nem értették, miért akar Jézus éppen Zakeusékhöz menni. Hiszen ő bűnös ember volt, aki mindig becsapta őket, amikor szedte az adót.

Az adószedő azonban nagy elhatározásra jutott, mialatt Jézus a házában időzött. Elmondta vendégének, hogy a vagyona felét a szegényeknek akarja adni. - Azoknak pedig, akiket becsaptam - mondta -, négyszer annyit fizetek majd vissza.

Jézusnak tetszett Zakeus döntése. És azon a napon Zakeus Jézus követője lett.

LUKÁCS

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

Azok között, akik szerették Jézust és hittek benne, volt két nővér, Mária meg Márta és a bátyjuk, Lázár. A három testvér egy Betánia nevű faluban élt, közel Jeruzsálemhez.

Egy napon Jézus szomorú hírt kapott. Lázár, a barátja meghalt. Jézus Betániába sietett és négy nappal Lázár halála után ért oda.

Amikor találkozott Mártával, ezt mondta neki: - Fel fog támadni a testvéred. - Azután elment ahhoz a barlanghoz, ahová Lázárt eltemették.

Ott volt Mária és Márta meg a család minden barátja, akik azért jöttek, hogy vigasztalják a nővéreket a nehéz órákban.

Jézus megkérte őket, hengerítsék el azt a nagy követ, amely a barlang bejáratát elzárta. Azután megállt a nyílás előtt és felnézett az égre.

- Atyám, köszönöm, hogy meghallgatsz engem - mondta.

Ezután hangosan így kiáltott: - Lázár, jöjj ki!

És a tömeg ámulva látta, hogy egy halotti lepelbe burkolt ember kijön a sírból. - Vegyétek le róla a halotti leplet - mondta Jézus.

Így is tettek, és íme, Lázár állt előttük.

Jézus akkor ezt mondta a betániaiaknak: - Aki én bennem hisz, soha nem hal meg, hanem örökké élni fog.

JÁNOS

MÁRIA MEGKENI JÉZUS LÁBÁT OLAJJAL

Jézus utoljára indult Jeruzsálembe. Miközben mentek, elmondta az apostoloknak, hogy mi vár ott rá: - A papok és a törvény őrei elfognak majd engem. Azután kihallgatnak, elítélnék és keresztre feszítenek. De a halálom utáni harmadik napon fel fogok támadni.

Az apostolok hallották Jézus szavait, de nem hittek neki.

Hat nap volt még a húsvéti ünnepekig. Jézus tiszteletére a barátai nagy vacsorát rendeztek. A vendégek között ott volt Mária is, Lázár testvére. Mária drága, illatos olajat hozott és Jézus lábára öntötte. A saját hosszú hajával itatgatta fel, és az édes illat betöltötte az egész házat.

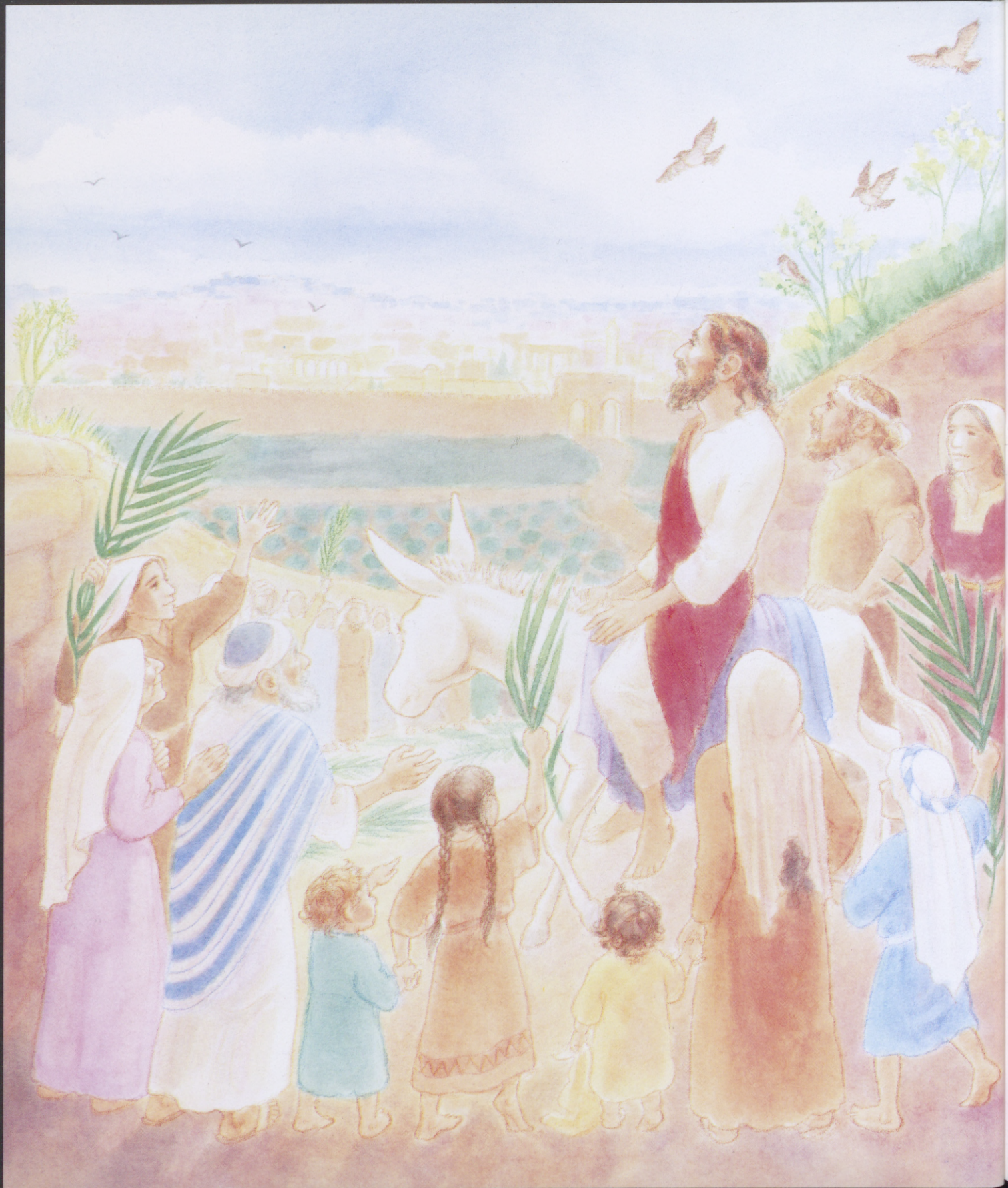
Iskárióti Júdás, az egyik apostol megfeddte Máriát, amiért elpazarolta a drága balzsamot: - El kellett volna adnunk azt az olajat - mondta neki -, hogy az árát odaadhassuk a szegényeknek.

- Hagyd őt - mondta Júdásnak Jézus. - Szegények mindig lesznek, akikre gondot lehet viselni, de én nem mindig leszek köztetek.

Nem sokkal ezután Júdás találkozott a jeruzsálemi főpapokkal és fejalánlotta, hogy segít nekik Jézus elfogatásában.

MÁTÉ, MÁRK ÉS JÁNOS

JÉZUS BEVONULÁSA JERUZSÁLEMBE

Másnap Jézus érkezett Jeruzsálem városához. De mielőtt bement volna, megállt a város mellett egy kis faluban. - Menjetek be a faluba - mondta két apostolnak. - Találtok ott egy szamarat, egy fához van kötve. Oldjátok el és hozzátok ide.

És hozzátette: - Ha bárki megkérdezi tőletek, miért vizitek el a szamarat, mondjátok meg neki, hogy az Úrnak van rá szüksége. Meg fogja érteni.

Az apostolok megtették, amire Jézus kérte őket, megtalálták a szamarat és odahozták.

Így teljesedett be a régi próféták jóvendölése, mi szerint eljön majd a Messiás, hogy Izrael népét vezesse, egy szelíd király, aki szamárháton vonul majd be Jeruzsálembe, azon az állaton, amely a terheket hordozza.

Jézus valóban szamárháton vonult be Jeruzsálembe. Apostolai gyalog kísérték. A hívők egyik örvendező csoportja előtte ment, mások pedig mögötte.

Az emberek izgatottan várták a fallal körülvett régi városba vezető út szélén. Voltak, akik Jézus tiszteletére elébe terítették a kabátjukat a kövezetre. Mások pálmaágakat vágtak és azokat szórták elé az úton. A város hangos volt az örömtől. Az emberek mindenfelé így kiáltoztak: „Hozsanna, Dávid fiának! Hozsanna, a Magasságban! Áldott, aki jó az Úr nevében!”

LUKÁCS ÉS JÁNOS

JÉZUS KIÚZI A KUFÁROKAT

Bevonulása után Jézus felkereste a jeruzsálemi templomot. Mielőtt bement volna, megállt a templom udvarán és látta, hogy ott kereskedők adnak-vesznek. Galambokat, juhokat, sőt ökröket is árultak. Az állatokat jó pénzért vették meg a hívők, hogy áldozatot mutassanak be velük Istennek. Az asztaloknál pénzváltók is ültek, akik nem mindig jártak el becsületesen.

Jézus látta, hogy az emberek a templomudvart valóságos piactérré változtatták, és nagyon megharagudott. Kötelekből ostort font, és azzal űzte ki az udvarból a kereskedőket az állataikkal együtt. Felborogatta a pénzváltók asztalait, és a tallérok a földre gurultak.

Ezután Jézus beszélni kezdett az összecsdült emberekhez. Emlékeztette őket arra, hogy mi áll a szent iratokban. - Meg van írva, hogy az Isten háza azért áll nyitva minden ember számára, hogy ott imádkozhasson - mondta nagy haraggal. - Ti azonban rablók tanyájává változtattátok.

Néhányan a főpapok és a törvény magyarázói közül ott voltak, amikor Jézus elűzte a kereskedőket, és ezért még jobban gyűlölték őt, mint eddig. Nem bírták elviselni, hogy az emberek olyan csodálattal hallgatják Jézus szavait. A papoknak különösen az fájt, hogy egyre többen pártoltak át Jézushoz az ő híveik közül. És a feldühödött papok tervezgetni kezdték, hogyan veszejthetnék el Jézust.

MÁRK ÉS LUKÁCS

AZ UTOLSÓ VACSORA

Már közel voltak a húsvéti ünnepek. Az apostolok találtak egy nagy szobát egy jeruzsálemi házban és ott készítették el a húsvéti vacsorát.

Mikor eljött az este, Jézus mind a tizenkét apostolával együtt leült a hosszú asztal mellé. - Ez az utolsó alkalom, hogy együtt eszem veletek a halálom előtt - mondta nekik.

Azután kezébe vette a kenyeret és hálát adott érte Istennek. Minden apostolnak tört belőle egy darabot és így szólt:

- Vegyétek és egyétek. Ez az én testem, ami áldozatul esik tiértetek. Ezt tegyétek majd mindig, ha emlékezni akartok rám.

Ezután a kezébe vett egy pohár bort és hálát adott érte Istennek.

- Igyatok ebből a pohárból - mondta az apostoloknak. - Ez az én vérem, ami kiömlik értetek és sokakért, hogy minden bűn bocsánatot nyerjen.

Vacsora közben Jézus megmondta tanítványainak, hogy valaki az ott ülők közül ellene fordult: - Egyikőtök - mondta - el fog árulni engem.

Ezen mindnyájan nagyon megütköztek, és izgatottan kérdezgették, hogy ki fogja ezt a szörnyű tettet elkövetni. Jézus Júdáshoz fordult és így szólt: - Siess, és tedd meg, amit meg kell tenned. - A többiek közül senki sem jött rá, hogy Jézus ahhoz beszél, aki el akarja őt árulni. Júdás felkelt az asztaltól és elsomfordált.

Vacsora után Jézus felállt, hozott egy mosdótálat és egy törülközőt. Vizet töltött a tálba, és sorban megmosta a tanítványok lábát.

De Péter nem engedte, hogy Jézus az ő lábát is megmossa. Nem tartotta helyénvalónak, hogy az Úr ilyesmit csináljon.

Akkor Jézus így szólt Péterhez: - Ha nem teszem meg, nem fogsz hozzám tartozni.

Péter megértette, és arra kérte őt, hogy ne csak a lábát, hanem a kezét és az arcát is mossa meg. De Jézus azt felelte, hogy nincs szükség többre.

Amikor készen volt, Jézus beszélni kezdett, és ez volt az utolsó alkalom, hogy tanította őket. - Nem leszek már veletek sokáig - mondta. - Eljött az idő, hogy új parancsot adjak nektek: Szeressétek egymást. Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket. Ebből a szeretetből fogják megtudni az emberek, hogy az én tanítványaim vagytok.

És így folytatta: - Ahová én megyek, oda most nem követhettek engem. De ne aggódjatok. Mindig bízzatok Istenben és bízzatok bennem. Sok lakóhely van az én Atyám házában. Azért megyek, hogy nektek is készítsek helyet, mire odajöttök.

Akkor Tamás apostol megrémült. - Uram, nem tudjuk, hová mész - mondta. - Hol találjuk az utat?

- Én vagyok az út - mondta Jézus. - Én vagyok az igazság és az élet. Aki engem szeret, azt az én Atyám is szeretni fogja.

Már későre járt. El kellett menniük. Jézus megáldotta az apostolokat és ezt mondta: - Higgyetek bennem és megismeritek a békességet. A világ tele van gonddal és bajjal, de legyetek bátrak. Én legyőztem a világot.

MÁTÉ, MÁRK, LUKÁCS ÉS JÁNOS

A GETSEMÁNE-KERTBEN

Késő éjjel, a húsvéti vacsora után az apostolok elsétáltak Jézussal egy Getsemáne nevű csendes kertbe, amely az olajfák hegyén volt. Tudták, hogy már nem lehetnek sokáig együtt.

Jézus így szólt hozzájuk: - Ma éjjel, ahogy meg van írva, elhagytok engem. De amikor feltámadok, veletek leszek Galileában.

Az apostolok nem hittek Jézusnak. Péter azt mondta: - Mester, lehet, hogy mindenki elhagy téged, de én soha.

- Mielőtt a kakas hajnalban megszólal - felelte Jézus -, háromszor fogod megtagadni, hogy egyáltalán ismersz engem.

Jézus imádkozni ment, és csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. Aggodalom és bánat vett erőt rajta.

- Nagyon szomorú vagyok - mondta a három apostolnak. - Maradjatok itt és várjatok meg.

Jézus egy kicsit messzebb ment, hogy egyedül legyen, amikor imádkozik. A földre borult, és így kért segítséget Istentől: - Atyám - kiáltotta hangosan -, ha lehetséges, múljék el tőlem ez a keserű pohár. De akárhogy is lesz, az a fontos, hogy a te akaratod teljesüljön, és ne az enyém. - Jézus még sokáig imádkozott.

És a mennyből leszállt egy angyal, aki erőt adott neki. Ő pedig a szíve legmélyéből újra imádkozni kezdett.

Amikor befejezte az imádságot, már nem gyötrődött többé. Visszament Péterhez, Jakabhoz és Jánoshoz, de elszomorodott, mikor látta, hogy mindhárman alszanak. Felébresztette őket, és ezt mondta: - Keljetek fel! Elérkezett az idő, amikor elárulnak engem.

Akkor a Getsemáne-kertet előzönlötték a katonák. Fáklyák és fegyverek voltak náluk. A katonákat a templom papjai és a farizeusok küldték, hogy Jézust letartóztassák. A Júdás nevű apostol vezette őket. Ő volt az áruló.

Júdás odament Jézushoz, köszöntötte és arcon csókolta. Ez volt a megbeszélte jel, amelyre a katonák vártak. Megragadták Jézust és lefogták.

Ebben a pillanatban Péter előkapott egy szablyát és levágta vele a főpap egyik szolgájának a fülét.

De Jézus így szólt Péterhez: - Tedd le azt a szablyát! Aki fegyvert fog,

az fegyver által vész el. Az én Atyám tizenkét sereg angyalt küldhetne a segítségünkre. De akkor hogyan teljedhetne be a próféták jövendölése, hogy ezeknek a dolgoknak meg kell történniük?

Jézus meggyógyította a sebesült szolgát. Azután a katonához fordult:

- Én vagyok az, akit kerestek - mondta. - A többieket eresszétek el!

Amikor Jézust kivezették a kertből, a rémült apostolok először meghúzódtak a sötétben, azután elszaladtak.

MÁTÉ, LUKÁCS ÉS JÁNOS

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST

Bár késő éjszaka volt, a katonák a főpapi palotába vezették Jézust, hogy ítélkezzenek fölötte. Péter követte őket, de csak biztos távolból.

A palota kertjében a szolgák tüzet gyújtottak, és akörül melegedtek, mivel hűvös volt az éjjel. Péter odament, és letelepedett a tűz mellé.

Az egyik palotaszolga felismerte, és szólt a többieknek:

- Ez az ember Jézussal volt.

De Péter tagadta, és így szólt: - Nem is ismerem őt.

Később még valaki meglátta Pétert, és azt állította róla, hogy Jézus egyik követője. Péter megint tagadott.

Végül egy harmadik ember is így szólt, amikor meghallotta Péter hangját: - Biztos, hogy Jézussal volt ez az ember. A kiejtéséről is fel lehet ismerni, hogy Galileából való.

- Nem tudom, miről beszélsz - mondta dühösen Péter. De abban a pillanatban hallotta, hogy a távolban megszólal a kakas. Eszébe jutottak Jézus szavai: - Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.

Péter hátrafordult. Meglátta Jézust a távolban, aki éppen órá nézett. Ekkor kiment a kertből, és keservesen sírni kezdett.

Aznap éjjel az örök kigúnyolták Jézust, és meg is verték. Bekötötték a szemét, és arcul csapták.

- Ha a próféta vagy, mondd meg, ki adta! - mondták csúfondárosan. De Jézus nem felelt nekik.

LUKÁCS

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT

Reggelre a főpap és a templomi előjárók halálra ítélték Jézust. Azzal vádolták, hogy nagy bűnt követett el Isten ellen, mert a Messiásnak, a Megváltónak mondta magát.

Júdás, az apostol, aki Jézust elárulta, megtudta, hogy a Mestert halálra ítélték. Mélységesen megbánta, amit tett. Visszaadta a pénzt, amelyet Jézus elárulásáért kapott, de mégsem bírta elviselni a rá nehezedő bűnt. Elbujdosott, és kétségbeesésében felakasztotta magát.

Az ítélethirdetés után a bíróság tagjai Jézust Pontius Pilátushoz vitték. Pilátus volt Jeruzsálem római kormányzója. Csak a római kormányzónak volt hatalma arra, hogy elrendelje a kivégzést. A bírák felsorolták Jézus bűneit, és halált kértek a fejére. Úgy érveltek, hogy Jézus a zsidók királyának nevezte magát, így árulást követett el Róma ellen.

A palotájában Pilátus megkérdezte Jézustól: - Te vagy a zsidók királya?

- Az én királyságom nem itt van a földön - válaszolta Jézus.

- Akkor király vagy egyáltalán? - kérdezte Pilátus.

- Te mondtad, hogy az vagyok - felelt Jézus.

Végül Pilátus kiment az emberekhez, akik arra vártak, hogy meghozza döntését. - Nem találom őt bűnösnek - jelentette ki.

De a papok és az egyházi vezetők annyira gyűlölték Jézust, hogy ragaszkodtak a halálához. - Feszítsd meg! Feszítsd meg! - kiáltották. Indulatuk átragadt a tömegre, és mindenki ezt kiabálta.

Akkor Pilátusnak eszébe jutott egy húsvéti szokás. Az ünnep alkalmából a római kormányzó szabadon engedhet egy rabot. A nép választhatja meg, ki legyen az.

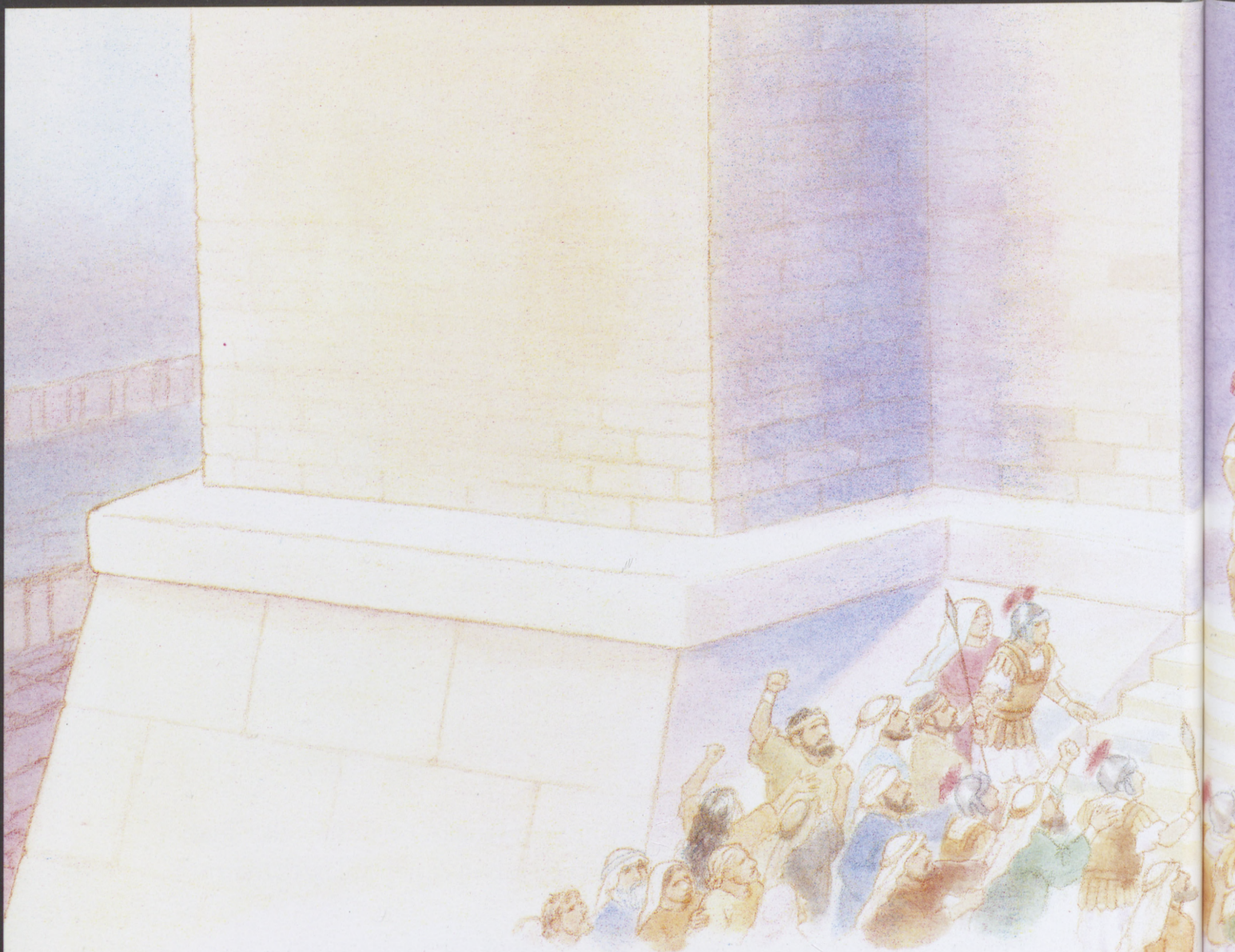
Éppen egy Barabás nevű hírhedt rablógyilkos ült a börtönben.

Pilátus a tömeghez fordult. - Melyik rabot engedjem el? - kiáltotta.

- Barabást vagy Jézust, a zsidók királyát?

- Ne Jézust - ordították. - Barabást!

Akkor Pilátus megkérdezte, mit csináljon Jézussal. A felbőszült emberek ismét így kiáltottak: - Feszítsd meg!

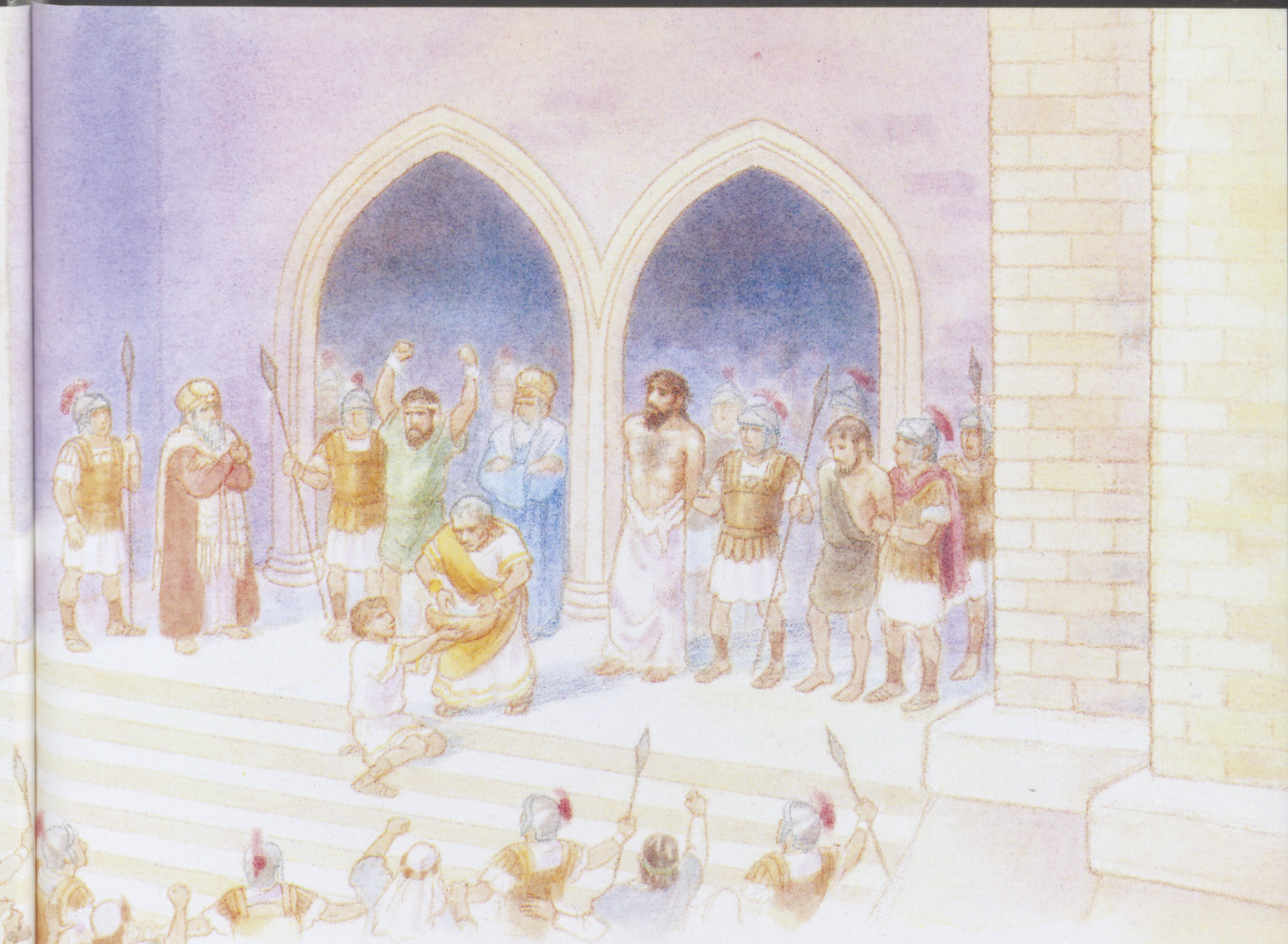

Pilátus, miután mást nem tehetett, egy tál vizet hozatott, és megmosta a kezét, hogy megmutassa, nem vétkes Jézus halálában. Majd szabadon engedte Barabást.

Aztán megparancsolta a katonáinak, hogy korbácsolják meg Jézust. Azok még egy koszorút is csináltak neki töviséből, és a fejére tették, mint egy koronát. Nagyokat nevettek, és így csúfolták: - Éljen a zsidók királya!

Ezután Pilátus a tömeg elé vezette a megvert Jézust, meg akarván mutatni, hogy már eléggé megbűnhődött.

De az emberek nem érték be ennyivel. Ismét ezt kiáltották:

- Vitesd el! Feszítsd meg!

Pilátus még egyszer megpróbált Jézussal szót érteni, de Jézus hallgatott. Végül Pilátus azt kérdezte: - Hát nem érted, hogy hatalmam van arra is, hogy eleresszelek, és arra is, hogy megfeszíttesselek?

- Semmiféle hatalmad nincs fölöttem - válaszolta Jézus -, csak annyi, amennyit az Isten adott neked.

Végül Pilátus, bár még mindig tele volt kétségekkel, átadta Jézust a katonáinak, és beleegyezett, hogy megfeszítsék.

MÁTÉ ÉS JÁNOS

A KERESZTRE FESZÍTÉS

Nagy tömeg kísérte Jézust Jeruzsálem utcáin át egy hegyre, amelyet Golgotának vagyis Koponyák hegyének neveztek. A katonák kiszemeltek egy Simon nevű embert a tömegeből, odaráncigálták, és arra kényszerítették, hogy vigye Jézus fából ácsolt nehéz keresztjét.

Amikor felértek a Golgotára, a katonák Jézus kezét és lábát a keresztre szögezték.

Jézus iszonyú fájdalmat érzett, de felnézett az égre, és így szólt: - Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.

Mialatt arra vártak, hogy Jézus meghaljon, a katonák kisorsolták, hogy melyikük kapja meg majd a ruháit. Gúnyolták Jézust, és a feliraton nevetgéltek, ami a feje fölé volt téve. A feliraton ez állt: „A zsidók királya.”

Jézussal együtt keresztre feszítettek két bűnözőt is, az egyikük keresztje jobbra, a másiké pedig balra volt Jézustól.

- Ha te vagy a Megváltó - szöjt hozzá az egyik lator -, miért nem szabadítod meg magadat és minket is?

De a másik elhitte, hogy Jézus ártatlan volt, és Istentől való félelmében ezt mondta: - Ne felejts el engem, amikor a te országodba érsz!

És Jézus így válaszolt neki: - Még ma este velem leszel a Paradicsomban.

Hirtelen elhomályosodott a nap, és a város fölött három órán keresztül sötét lett az ég. Végül Jézus felkiáltott: - Atyám, a te kezébe teszem le a lelkemet!

És miután ezt mondta, meghalt.

LUKÁCS

LEZÁRJÁK A SÍRT

Jézus követői között volt egy József nevű ember, aki tagja volt a zsidók tanácsának. Ő helytelenítette, hogy Jézust keresztre feszítsék. Néhány órával azután, hogy Jézus meghalt, József bátran a kormányzó, Pontius Pilátus elé állt, és kérte, adja ki neki Jézus testét.

Pilátus nem ellenkezett, és József levette a holttestet a keresztről. Édes illatú, puha gyolcsba takargatta, és egy sziklába vájt új sírba tette. A sír elé hatalmas követ hengergettek.

Péntek volt, késő délután. Közeledett a szombatnap, amit a pihenésnek kellett szentelni.

LUKÁCS

JÉZUS FELTÁMAD

Vasárnap korán reggel Mária Magdolna kiment Jézus sírjához. Mária egyike volt azoknak a galileai asszonyoknak, akik elkísérték Jézust Jeruzsálembe. Amikor odaért, látta, hogy a követ elmozdították.

Mária benézett a sziklasírba, de az ő Urának testét sehol sem találta. Nagyon megijedt. Az apostolokhoz futott, hogy elmondja nekik: a sír üres.

Péter és egy másik apostol visszament Máriával a sírhoz. A halotti lepel szépen összehajtogatva hevert a földön, Jézus teste azonban eltűnt. Amikor ezeket látták, elhitték, hogy Jézus feltámadt a halálból.

A két apostol visszament, hogy beszámoljon a többieknek a történekről, de Mária ott maradt a sírnál. Bepillantott, és két fényes angyalt látott odabent, talpig fehérben. Azon a helyen ültek, ahol Jézus előzőleg feküdt, az egyik a fejénél, a másik pedig a lábánál.

- Miért sírsz? - kérdezték az angyalok.

- Elvitték az én Uramat - válaszolta Mária -, és nem tudom, hová fektették.

Hátrafordult, mintha Jézust keresné, és meglátott egy férfit, aki mögötte állt. Jézus volt az, de Mária nem ismerte fel a homályban. Azt hitte, az egyik kertész.

- Asszony, miért sírsz? - kérdezte a férfi. - Kit keresel?

- Kérlek, uram - mondta Mária -, ha te vitted el Jézust, mondd meg nekem, hová tetted.

A férfi csendesen megszólalt: - Mária!

És akkor Mária felismerte Jézust. - Mester! - suttogta.

- Menj el a barátaimhoz - mondta Jézus -, és mondd el nekik, hogy én Istenhez, az én Atyámhoz készülök.

Akkor Mária elment az apostolokhoz, és boldogan újságolta:

- Láttam Őt! Láttam az Urat!

LUKÁCS ÉS JÁNOS

JÉZUS MEGJELENIK A TANÍTVÁNYOKNAK

Azon a napon, amikor Mária Magdolna a sírhoz ment, a tanítványok összegyűltek egy jeruzsálemi házban, hogy beszélgessenek. Mivel Júdás már meghalt, az apostolok csak tizenegyen voltak.

Egyszer csak Jézus ott állt előttük a szobában.

- Békesség nektek! - mondta, majd megmutatta nekik a sebeit.

Az apostolok látták, hogy valóban Jézus az, és végtelen öröm töltötte el őket. Újra együtt voltak. És Jézus beszélgetni kezdett azokkal, akiket a legjobban szeretett.

Amikor eltávozott, az apostolok észrevették, hogy egyikük, Tamás éppen nem volt a házban. Mikor Tamás megjött, a többiek izgatottan mesélték el neki, hogy látták az Urat.

De Tamás nem hitt nekik. - Amíg meg nem látom a szögek helyét a kezein, és meg nem tapinthatom az oldalán a sebet, nem hiszem el, hogy itt volt.

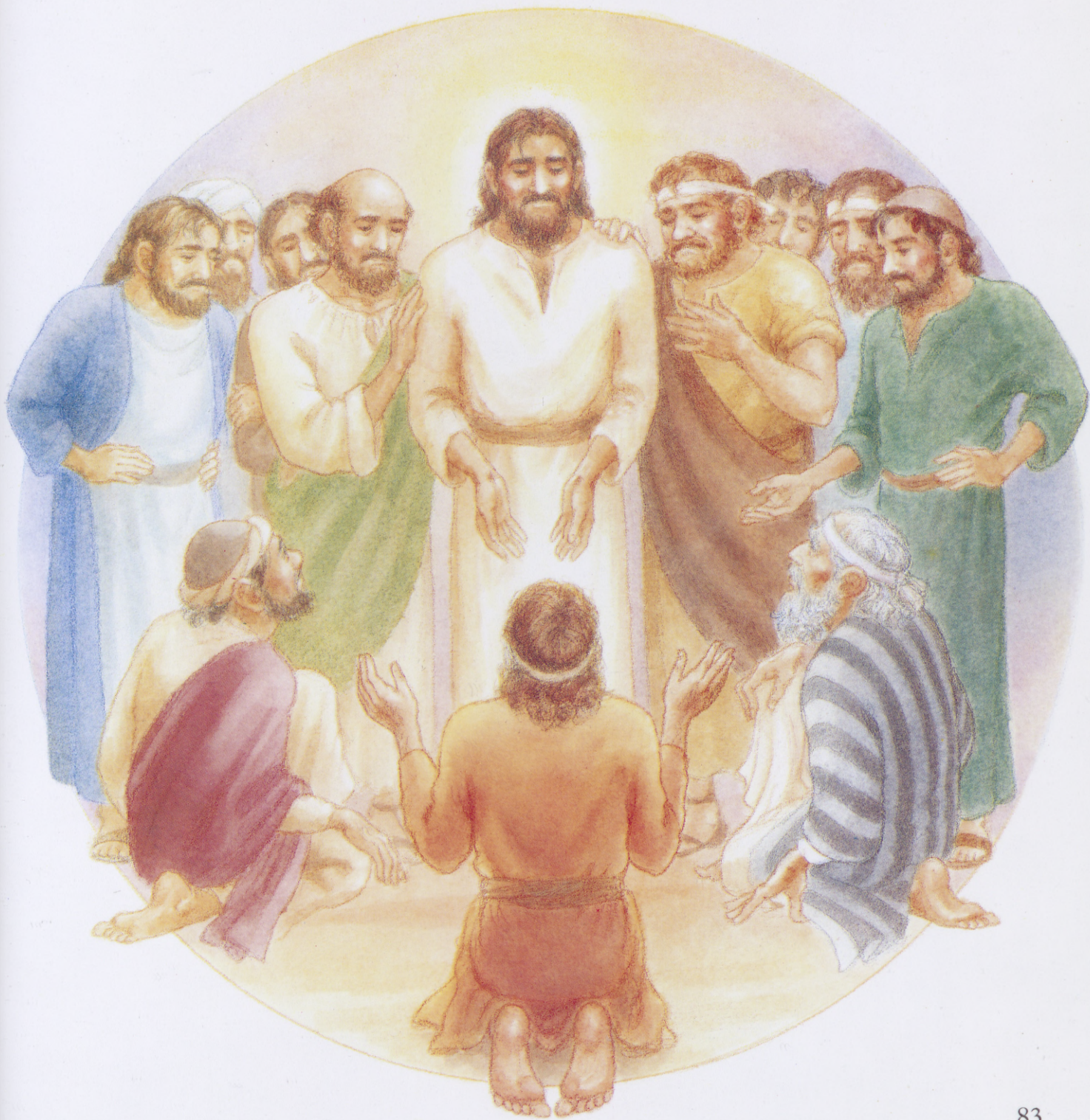
Egy hét múlva, amikor az apostolok megint együtt voltak ugyanabban a szobában, Jézus ismét megjelent nekik. - Békesség nektek! - mondta.

Ez alkalommal Tamás is ott volt. Jézus odament hozzá, és azt mondta: - Nézd meg a kezeimet! Tapintsd meg az oldalamon lévő sebet! Ne kételkedj többé!

Tamás látta Jézus sebeit, és így szólt: - Én uram, én Istenem!

Akkor Jézus azt mondta Tamásnak: - Hiszel bennem, mert láttál engem. Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.

JÁNOS

JÉZUS ÉS A CSODÁLATOS HALFOGÁS

Miután Jézus feltámadt a halálból, az apostolok visszamentek Galileába, ahogy ő meghagyta nekik.

A Genezáret-tó partján laktak egy városban, és egyik nap néhányan közülük elhatározták, hogy éjjel kimennek halászni. De hiába fáradoztak, eljött a reggel, és nem fogtak semmit. Ahogy a part felé eveztek, látták, hogy ott ül egy ember. Jézus volt, de az apostolok ezt nem tudták.

A férfi odaszólt a halászoknak: - Vessétek ki a hálót a csónak jobb oldalán! - Így is tettek, és megtelt hallal a háló.

Akkor János azt mondta: - Az Úr van itt.

Péter tudta, hogy János igazat szólt, és türelmetlenségében a tengerbe ugrott, hogy kiússzon a partra. A többiek partra húzták a csónakot, maguk után vonszolva a hallal teli hálót.

Amikor az apostolok kikötöttek, látták, hogy Jézus már megrakta a tüzet, ahogy kell.

- Hozzatok ide egy párat azokból a halakból, amelyeket most fogtatok! - mondta.

Péter visszament, és kihúzta a hálót a partra. Mikor megszámozták, kiderült, hogy százötvenhárom nagy halat fogtak. De a háló a nagy súly ellenére sem szakadt el.

- Gyertek, reggelizzetek meg! - mondta Jézus.

Ez volt a harmadik alkalom, hogy Jézus megjelent a tanítványainak.

JÁNOS

JÉZUS ELBÚCSÚZIK

Negyven nappal a halála után Jézus, a Krisztus készen állt arra, hogy felmenjen a mennybe. Még egyszer megjelent a tanítványainak, és elmondta, mitévők legyenek.

- Maradjatok Jeruzsálemben, amíg fel nem vértet benneteket a mennyei erő - mondta. - Ti vagytok a tanúi mindannak, ami történt, és meg fogjátok kapni az ajándékot, melyet az én Atyám ígért. Hamarosan megkeresztel benneteket a Szentlélek.

És így folytatta: - Amikor ez megtörténik, menjetek és tegyétek az én tanítványaimmá minden népet és nemzetet. Amerre csak jártok, kereszteljétek meg az embereket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Tanítsátok meg nekik mindazt, amit én mondtam nektek. Biztosak lehettek abban, hogy én mindig veletek leszek, az idők végezetéig.

Miután Jézus elmondott mindent, apostolaival együtt kiment a városból. Elsétáltak egészen a Betánia határában lévő földekig. Ott Jézus megállt, és szeretett barátai felé fordult. Kinyújtotta a kezét, hogy megáldja őket, és áldásosztás közben felemelkedett a mennybe.

A tanítványok szívét nagy öröm töltötte el. Visszamentek Jeruzsálembe, és újra meg újra dicsérték az Istent.

MÁTÉ, LUKÁCS ÉS AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI

AZ APOSTOLOK FOLYTATJÁK JÉZUS MUNKÁJÁT

Krisztus mennybemenetele után az apostolok Jeruzsálemben maradtak, ahogy Ő meghagyta nekik. Júdás helyett maguk közé fogadtak egy Mátyás nevű tanítványt, aki kezdettől fogva velük volt.

Eljött a pünkösd, az első aratás ünnepe. Ezen a napon az apostolok összegyűltek egy házban, hogy imádkozzanak az Úrhoz. Hirtelen valami sohasem hallott, csodálatos hang töltötte be a házat. Olyan volt, mint a nagy szelek zúgása, és a mennyből érkezett.

Ekkor úgy tűnt, mintha apró lángnyelvek szálltak volna az apostolok fejére, és mindnyájukat betöltötte a Szentlélek.

Ettől a naptól kezdve az apostolok tanítani kezdtek Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának nevében. Péter és a többi apostol Jézusról prédikáltak.

Sokan hitték már, hogy el fog jönni Isten országa, sokan keresztkeltek meg Krisztus nevében.

Jézus tanításának követői nagy egyetértésben éltek Jeruzsálemben. Közösen hallgatták az apostolokat, együtt törték meg a kenyeret, ahogy Jézustól látták, és együtt imádkoztak. Mindenüket megosztották egymással. Volt úgy, hogy a saját holmijukat adták el, és a pénzt mindnyájuk javára fordították. Eggyé kovácsolta őket a Jézusba vetett hit, és szerették egymást.

Az Úr napról napra megáldotta munkájukat, és sokan csatlakoztak hozzájuk.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI

A DAMASZKUSZI ÚTON

Jeruzsálemben voltak olyan vallási előljárók, akik szigorúan ragaszkodtak az ősi törvény előírásaihoz. Mindenáron véget akartak vetni annak, hogy Jézus követőinek tábora növekedjen. Ezek közé tartozott Saulus, a héber törvények egyik legjobb ismerője. Szent kötelességének tartotta, hogy Krisztus tanítványait felkutassa, és börtönbe juttassa.

Olyannyira, hogy még Jeruzsálemen kívül is nyomozni kezdett utánuk. Először Damaszkusz városába indult. A zsebében volt a jeruzsálemi főtanács megbízólevele, amellyel minden Krisztus-tanítványt letartóztathatott, aki az útjába került.

Ahogy ment Damaszkusz felé, egyszer csak mennyei világosság vette körül. Saulus a földre zuhant, és egy hangot hallott:

- Saulus, miért kergetsz engem?

Ő pedig megrettenve és ámulattal kérdezte: - Ki vagy te?

A hang így válaszolt: - Jézus vagyok, akit te üldözöl. Kelj most fel. Menj be a városba! Ott majd megtudod, hogy mit kell tenned.

Saulus felállt. De amikor körül akart nézni, rádöbbsent, hogy megvakult. Útitársai vezették be Damaszkuszba.

Saulus három napig volt vak. Ezalatt megértette és elhitte, hogy Jézus Isten fia. Krisztus egyik tanítványa, Anániás elment Saulushoz, és Isten erejének segítségével meggyógyította a szemét. Ezután Saulus megkeresztelkedett, hogy bűnei bocsánatot nyerjenek. Ettől kezdve Pál (Paulus) lett a neve, és Krisztus tanításainak egyik legkiválóbb hirdetőjévé vált. Mert Isten arra választotta ki őt, hogy sok néppel és nemzetséggel ismertesse meg az Úr nevét.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI

PÉTER A BÖRTÖNBEN

Jézus tanításait mind többen követték. A rómaiak jeruzsálemi kormányzósága nem nézte jó szemmel az új hit terjedését, és üldözték a híveket, akiket keresztényeknek neveztek. Letartóztatták a tizenkét apostol egyikét, Jakabot, és karddal kivégezték. Azután a római katonák Pétert is felkutatták, és börtönbe vetették. Jézus tanítványai éjjel és nappal imádkoztak Péterért.

Egyik éjjel Péter hirtelen felriadt a zárkában. Az Úr angyala állt előtte. Izzó fényesség töltötte be a zárkát. Péter csuklójáról lehullottak a láncok.

- Kelj fel! Vedd a ruhádat és kövess engem! - szólt az angyal.

Péter azt hitte, hogy álmodik, de az angyallal minden baj nélkül haladtak el a börtönőrök mellett, a kapu magától kinyílt előttük, s már kint is voltak az utcán az éjszakában.

Amikor az angyal eltávozott, Péter elment egy házhoz, mert tudta, hogy ott imádkoztak érte. Kopogtatására egy fiatal lány jött az ajtóhoz, de nem nyitotta ki, hanem megkérdezte: - Ki az?

Péter megmondta a nevét. Amikor a lány meghallotta az ismerős hangot, örömeiben még az ajtót is elfelejtette kinyitni, és visszaszaladt a többiekhez, hogy elmondja, ki érkezett.

Amikor végre beeresztették Pétert, senki sem akart hinni a szemének. És Péter elmesélte nekik, hogyan szabadította ki őt a börtönből az Úr.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI

LÁTOMÁS ISTEN ORSZÁGÁRÓL

Volt Jézus követői között egy János nevű ember. Hite miatt hosszú időt kellett a rómaiak fogságában töltenie. Mialatt börtönben volt, egy látomásban megjelent neki a mennyek országa. János mélyen meg volt győződve arról, hogy a látomást Isten küldte, és pontosan leírt mindent, amit látott:

„Új eget és új földet láttam. És hallottam, hogy egy mennyei szózat ezt mondja:

- Isten az emberek között lakozik, és mindenki az ő népe lesz. És minden könnyet letöröl majd az arcokról. Vége szakad a gyásznak és a halálnak, a sírásnak és a fájdalomnak. Mert az Úr eltörölte a világ régi rendjét.

És láttam, hogy a szent város, Jeruzsálem alászáll a mennyből. Isten dicsősége világított felette. Csillogott, mint az ékszer, mint a legszebb drágakő. Hatalmas fal vette körül, és a falon tizenkét kapu volt. Minden kapuban egy-egy angyal állt. A város színaranyból készült, és ragyogott, mint a tiszta üveg.

A városban nem láttam templomot, mert a templom maga a Mindenható Isten volt és Jézus, az Isten Báránya. És a városnak nem volt szüksége napra vagy holdra, mert beragyogta Isten dicsősége és az Isten Báránya maga volt a világosság.

És az Úrnak szolgálói szemtől szembe fognak hozzá imádkozni, és vele élnek majd örökkön-örökké.”

JÁNOS JELENÉSEI

És Jézus mondá:

Azért jöttem, hogy életet adjak az embereknek és megadjam nekik annak teljességét.

Én vagyok a jó pásztor. És a jó pásztor nevükön szólítja a juhait, és vezeti őket, és a juhok mennek utána, mert ismerik őt.

Én vagyok a jó pásztor. És örök életet adok az én szeretett juhaimnak. Soha el nem vesznek és senki nem veheti el őket tőlem.

JÁNOS

1954-3

288 Ft

Fabula

BIBLIAI TÖRTÉNETEK

Az Újszövetségből